

CHLÉB
Z
NEBE
DAL JIM
JÍSTI

JAN
6,
31

—
ROČNÍK XVI

číra!
SLOVA

—
5
1984

Pohled vzhůru, když jsi dole

„Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojně spasení tváři mé a Bůh můj“ (Ž 42, 12).

Všichni máme v životě chvíle, kdy jsme dole. Nic se nám nedáří, nic nám nevychází. Vše jako by se spiklo proti nám. Žalmista David prožíval podobné zkušenosti, a proto volal: „Proč jsi smutná, duše má... Posečej na Boha...“ A to je nejlepší rada pro každého, kdo má čelit smutku a úzkostem.

V knize Skutků sv. apoštola čteme o zkušenosti, kterou prošel apoštol Pavel, když se plavil lodí do Říma. Lod' se dostala do takové bouře, že hrozilo ztroskotání a ztráta životů všech, kteří byli na palubě. Pavloví se dostalo ujištění od Pána, že nikdo z cestujících a posádky nezahyne. Uvěřil poselství anděla, a proto mohl upokojit ostatní muže: „Protož buďte dobré myslí, muži; neboť věřím Bohu, že se tak stane, jakž jest mi mlweno“ (Sk 27, 25). Tak jako žalmista, měl i Pavel svou naději v Bohu.

Kéž je pro nás Davidovo i Pavlovo jednání příkladem! Jsme-li zkroušeni, pak se potěšíme pohledem vzhůru k našemu nebeskému Otci. Pamatujme na Davidovu radu: „Posečej na Boha“ a pak si budeme moci hřít společně s apoštolem Pavlem: Věřím Bohu“. Někdo může namítat, že Pavloví se to dobré m'uvlo, když měl s'ib od Boha. Ale co máme my? Přečtěme si proto znovu Boží zaslíbení, které máme ve Fp 4, 19! Čtěme je znova a věrme mu! A až opět někdy budeme dle, pak si je připomeňme; tak se náš pohled upne vzhůru.

-hk

- Rozumný človek sa postavi k Biblii pozitívne. Nerozumný si postavi Bibliu proti sebe.
- Cesta prechodu skúškami začína prosbou, pokračuje očakávaním a obyčajne končí velebou.
- Kresťanský pokrytec je osoba, ktorá predstiera v nedeľu čosi iné, ako ukazuje celý týždeň.
- Pán Boh nás môže viesť cestou k cielu okľukou, ale pamäťajme, že vždy nás vedie správne.

Vybral -jk

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/2, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmRS Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dchlédací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

Vykupujte čas!

„Využijte čas vám svěřeny“ (nový př.) [Ko 4, 5]

I. Čas

Cas má svůj začátek při stvoření a konec ve vykoupení. Jednou pomine (Zj 10, 6). Jsme zvyklí čas rozdělovat na roky, měsíce, dny, hodiny, sekundy. Pro takto chápáný čas užívá Bible slovo „chronos“, chronometry a chronografy měří čas, který plyne, ubíhá od „ještě ne“ k „jž ne“.

Boží čas má jiné měřítko — jeho obsahu můžeme rozumět: účelná chvíle, doba, kterou lze využít, příznivý, vhodný čas, příležitost k nabytí nebo vytvoření hodnoty, často jako rozhodující okamžik, neopakovatelný čas. Zde se užívá převážně řecké slovo „kairos“.

Například: „Čas se naplnil“ — Mk 1, 15, tj. nastala chvíle pro uskutečnění významné události. „Aj na dlaň odměřil jsi mi dnů...“ Ž 39, 6 — čas příležitosti pro rychle pomíjejícího člověka. „...vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich“ Sk 17, 26 — odpovědná časová lhůta pro naplnění smyslu lidského života.

Cas darovaný člověku je projevem Boží milosti, ale zároveň Boží výzvou k rozehodnutí. Do takto chápáního času vstupuje zcela dobrovolně Ten, který je „včera, dnes, tentýž i na věky“, aby uskutečnil něco, co má věčnou cenu a dosah — Boží Syn se podřizuje tomuto času (kairos): „...čas můj ještě nepřišel, ale čas váš vždycky jest hotov“ (J 7, 6). „Kristus... v čas přihodný za bezbožné umřel“ (Ř 5, 6). On dokonale znal svůj čas — nikdy nepřišel nikam předčasně, nikdy se neopozdil. Vždy uposlechl Boží výzvy a konal jeho vůli v pravou chvíli. Jinak tomu bylo u Božího vyvoleného lidu s jeho „tvrdou šíjí“: „... nepoznal čas navštívení svého“ (L 19, 44).

Také apoštol Pavel poznal naléhavost Božího času a zdůrazňuje věřícím potřebu vykupovat čas ve svých listech, například: Ga 6, 10; Ef 5, 16; Ko 4, 5; Římanům (13, 11) píše: „Uvažte, co znamená tento čas (kral.: „přihodnost“); už nastala hodina, abyste procili ze spánku..“

II. Vykupujte!

Je zde užito stejného slovesa jako v Ga 3, 13; 4, 5, kde se jedná o vysvobození (vykoupení) z kletby židovského zákona, ze života bez pravého smyslu a cíle. Za „výkupné“ byli osvobození bezmocní váleční zajatci z moci svých přemožitelů.

Vykupovat čas znamená tedy nejen účelně využít, ale navíc jej zbavit v síle Pána Ježíše jeho marnosti, prázdnosti a samoúčelnosti:

- znamená to dát mu pravou náplň pozitivním životem dobrých skutků připravených od Boha (Ef 2, 10),
- ukládat do každé jednotky času to, co nepomíjí, co přetrvá — směňovat za nepomíjející hodnoty (1K 3, 11–14),
- prožívat přítomnost, která je nám darována vírou v Boží lásku rozlité v našich srdcích skrze Duchu svatého (Ř 5, 5).

Cas, který je nám dán, je svěřenou příležitostí, z níž však budeme skládat účty před soudnou stolicí Pána Ježíše Krista (2K 5, 9–11). Čas je naplněn správně pouze tehdy, když nejednáme sami, ale jedná skrze nás Pán. Kdybychom do svého času uložili sebevše, ale bez vědomí své naprosté závislosti na Něm, zůstane marný a prázdný.

III. Pro praktický kresťanský život

výraz „vykupovat čas“ znamená naplnit jeho plnou míru ve vztahu:

1. K Bohu

- v modlitbě (Ko 4, 2,3) čerpat z Boží milosti
- v díkůčině (Ko 4, 2) radostně chválit Pána

2. K Církvi

- v bratrském obecenství — shromáždění (Sk 2, 42)
- v životě sboru a službě spoluvykoupeným (Ga 6, 10)

3. K bližním

- ve zvěstování evangelia (Mt 28, 19.20)
- ve svědeckém životem (Ko 4, 5.6)
- v účinné pomoci (L 10, 37; Ga 6, 10)

4. K sobě samému a své rodině

- v Božím řádu pro rodinu (Ko 3, 18—21; Ef 5, 21—33)
- ve výchově a „domácím oltáři“ (5M 11, 18—20)
- ve vzdělávání, sycení se Božím slovem (J 14, 21.23).

I ostatní, tzv. „volný čas“ nemá být „zabijením času“, ale jeho vykupováním! Také náležitý odpočinek je důležitý Boží dar pro tělesné a duševní zdraví, ne ovšem lenost a hříšné pohodl. Pamatujme, že to, na co se díváme a čemu nasloucháme, zanechává stopy v našem vnitřním člověku. Myšlenky jsou neviditelné síly; je pro nás život rozhodující, necháme-li se ovlivňovat tím, co je krásné a ušlechtilé, či tím, co je nízké a záporné.

Budeme-li vykupovat čas podle Boží vůle, bude nás život plný a stále bohatší, poslouží k oslavě našeho Pána a v nebi nás čeká hodnotná odměna.

L. O.

To byl úkol, který Pán svěřil svým učedníkům před svým odchodem do slávy. A tento úkol platí i dnes pro nás. Být učedníkem Pána Ježíše znamená být svěkem toho, co jsem s Ním prožil. Svědek potvrzuje svou výpověď pravdivost prožitých událostí.

Kdo může být svěkem?

Každý, kdo věří v Pána Ježíše jako ve svého Pána a osobního Spasitele. Po volán je každý, kdo je v živém spojení s hlavou církve, Pánem Ježíšem. Není to o tom, že lidé vyslechnou nejradiji toho, kdo svědčí o své víře jako „normální“ člověk, který žije občanským životem a musí se vyrovnávat s týmiž problémy, které máme všichni. Jsou to lidé ze všech společenských vrstev a oblastí zájmů. Nevyznačují se zvláštním oděvem ani zbožnými řečmi, ale „nakažlivou“ jistotou. Nevyznačují se zvláštním ani zbožnými řečmi, ale „nakažlivou“ jistotou. Vzpomenejme si Pavla, který napsal Korintanům: „Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé“ (1K 9, 22).

Kde můžeme být svědky?

Všude. Doma, v sousedství, na pracovišti, na cestách, v církvi. Být svěkem neznamená v žádném případě propagandistickou činnost. Je však ale nesprávná, že svědky můžeme být jen v rámci křesťanských akcí, např. při evangeliizaci nebo při bohoslužbách. Naše svědecká služba je nejpřesvědčivější tam, kde se ve všedních dnech setkáváme s lidmi, kteří musí řešit podobné problémy, kde ještě máme i my.

Křesťanská víra musí být životní realitou

Pak teprve můžeme hovořit o své víře — a pak také bude působit nakažlivě a bude přivádět lidi k otázce: „Co mám činit, abych byl spasen?“ Poslechněme, co říká Pán Ježíš uzdravenému posedlému: „Jdi domů ke svým a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou slihal“ (Mk 5, 19). Slovy „ke svým“ nejsou mírně jen příbuzní, ale také všichni „mně rovní“, lidé z masa a krve, jako jsem já.

Jaké má být svědeckví?

Má to být ochota a hotovost „vydat počet“ z toho, jak Pán Bůh změnil můj život, co jsem s Ním prožil a kde jsem zvlášť výrazně prožil jeho pomoc. Přitom nesmí nikdy vzniknout dojem, že jsem mimořádný „rek víry“. Musíme nalézt odvalu přiznat se ke svým slabostem a selháním, aby se posluchači s námi mohli ztotožnit. Středem našeho svědeckví přitom má být Pán Ježíš, Jeho moc a sláva a Jeho skutky. Naše řeč musí být „okořeněna“ Jeho slovem, protože jen ono má sílu a moc potvrdit naše svědeckví, ukázat pozehnání víry v Boží dílo spasen v Pánu Ježíši Kristu a přesvědčit posluchače o tom, že bez Pána Ježíše jsou ztraceni. Apoštol Pavel napsal proto Kolosenským: „Vaše slovo at je vždy laskavé a okořeněné solí, af víte, jak ke komu promluvit“ (Ko 4, 6).

Cíl svědeckví

Cílem našeho svědeckví je přivádět lidi ke Kristu. Naše svědeckví má posluchače přivést k přesvědčení: „Dokázal-li Bůh takto změnit tohoto člověka, pak to určitě dokáže i se mnou!“ Vyžaduje to značné úsilí a snahu, abychom mohli zprostředkovat poznání, že Pán Bůh nás dokonale zná, že zná i mou situaci a moje problémy, aby si posluchač uvědomil, že Boží odpověď i pro jeho život je v Kristu Ježíši. Jen On je cesta, pravda i život. Boží zaslíbení „Každý, kdo vyzývá jméno Pána, bude spasen“ (R 10, 13) se musí stát osobní výzvou k prvnímu kroku víry našich blížních. Jednotlivé hovory proběhnou různě, protože každý z nás prožil něco jiného, měly by však vždy vést k tomu, že oslovený pozná, že v Božích očích je hříšník. Pak mu můžeme pomoci, aby přijal Pána Ježíše jako svého Spasitele, a ukázat mu s Bibli v ruce, jak k Němu může přijít.

Základním předpokladem svědeckví a Kristu je to, že jsme sami znovuzrozeni a že máme jistotu odpuštění hříchů. Musíme být sami přesvědčeni o tom, že Bůh je lásk a že duše, která Jej v tisni hledí, nehledá marně. I my musíme být na plně láskové ketraceny. Musíme se od svého Pána učit poslušnosti, pokore a jemnosti. Pán Bůh není odkázán na naše svědeckví, které by nám bylo výhradně svěřeno. Naopak, my jsme plně závislí na Jeho milosti. Proto také potřebujeme „být doma“ v Jeho slově. Svědecká služba je vždy oslavěním Boha, ne velkými slovy, ale stručně a jasně, slovy, z nichž se dá výčist nepokrytecká víra. Připomeňme si Pavlova slova: „Ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahnil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh... aby se tak žádný člověk nemohl vyhloubat před Bohem“ (1K 1, 27—29). K tomu patří současně modlitba, vnitřní osobní spojení s Pánem.

Být svěkem stojí vždycky hodně sebezapření a člověk se musí pokaždé znovu plně spolehnout na svého Pána. Svědek prožije zcela určitě řadu zklamání, protože jen nepatrny zlomek našeho úsilí přinese viditelné ovoce. Ale at už je tomu jakkoliv, srdce se vždycky naplní radostí a vděčnosti, překonáme-li sami sebe a přiznáme se ke svému Pánu. A co Pán s naším svědeckvím udělá, to už nemá naše starost. Slibil přece, že se Jeho Slovo nevrátí prázdné. A tak máme rozsévat s nadějí.

Budeme tedy pravými svědky, světly na světě, aby mohli ještě další lidé nalézt v Pánu Ježíše svou záchrannu pro věčnost.

ŠALAMÚN

Stroskotanie Šalamúnovo je iste jedna z najväčších tragédií na svete. Lebo ak bol kto kedy osvetlený a ochutnal z dobrých nebeských vecí a bol účastný Ducha svätého a spoznal čosi z dobrého Božieho slova a mocí budúceho veku, bol to Šalamún. Ak kedy mladý Boží človek hľadal najprv kráľovstvo nebeské a jeho spravodlivosť a mal všetky ostatné veci k nemu pridané, bol to Šalamún. Ak kedy bolo nebeské kráľovstvo podobné sluhovi s piatimi hrivnami, aby s nimi kupčil a získal ďalších päť, stalo sa tak pri Šalamúnovi. Ak kedy bola loď, čo za jasného rána vyplávala, aby večer z nej ostal iba vrak, bol to Šalamún. Síce zo vzácneho dreva, ozdobená zlatom a striebrom, ale predsa vrak... hľa, Šalamún s jeho kázňami, modlitbami a príslušníkmi a piesňami a chrámom.

Šalamún sa narodil z rodičov, ktorých poznanie stačilo na to, aby posvätilo a Bohu zasvätilo syna už od života matky. Ak kedy bolo pri narodení dieťaťa poviedané „kde sa rozmnoží hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť“, určite to platilo o narodení Šalamúnovom a jeho daroch milosti. A potom, s takým tútorom a vychovávateľom ako bol Nátan — nože rozsúdte medzi mnou a medzi mojom vinicou! Čo sa ešte malo urobiť mojej vinici, čo by som nebol v nej urobiť? A potom smrteľná postel jeho otca a všetky tie nešťastné okolnosti — to všetko vyštúpilo do dňa, v ktorom na trón Izraelov zasadnul Šalamún, ožiarenený jasom slávy. Bol by musel byť z kameňa, keby nebol pohnutý k všetkým tým slabom a k volbe múdrosti a pravdy a spravodlivosti, o ktorých tak náherne čítame, že ich urobil na začiatku svojej vlády v Jeruzaleme.

Aký to bol nádherný sen, ktorý sa mu sníval po tom dni, v ktorom v Gibeone obetoval tisíc zápalných obetí, a aká šlachetná voľba! Akonáhle Lord Melbourne oznamil mladej princeznej Viktórii, že sa stáva kráľovnou Anglicka, otvoril Bibliu a prečíta jej príbeh Šalamúnovho videnia v Gibeone. Bol to dotyk génia. Bola to inšpirácia. Bol to prorocký text pre kráľovnú a celú jej krajinu. Kiežby sa bol aspoň spolovice stal pravdom tomu, ktorý mal to videnie a vyslovil to želanie. „A ľubilo sa to Pánovi, že Šalamún žiadal túto vec. A Boh mu povedal: Preto, že si žiadal túto vec, a nežiadal si si dlhého života ani si si nežiadal bohatstva ani si nežiadal duše svojich nepriateľov, ale že si si žiadal rozum počuť súd, nuž hľa, učinil som podľa twojho slova. Hľa, dal som ti múdre srdce a rozumné, tak že nebolo tebe rovného pred tebou, a ani po tebe nepovstane rovný tebe. Ale i to, čoho si nežiadal, som ti dal, i bohatstvo i slávu, takže nebude nikoho tebe rovného medzi kráľmi po všetky tvoje dni“. A ako bohatstvo, tak sláva zasľúbení v Gibeone, to všetko sa naplnilo v Jeruzaleme, a to ešte viac než mu bolo zasľúbené.

Akokolvek nádherný a majestátny bol Šalamúnov chrám so všetkým zlatom a cedrovým drevom, všetko to už dávno leží v prachu a popole. Ako Hospodin varoval Šalamúna, chrám sa čoskoro stal príslušníkom a posmechom medzi národmi. Ale modlitba, ktorou Šalamún zasvätil chrám pred oltárom v deň jeho otvorenia je dnes pre nás ešte lepšou modlitbou než v deň, keď odznela z jeho úst. Kameň a drevo, zlato a striebro sa rozpadnú na prach a nieto im pamiatky. Ale keď sa raz taký útvar ako oná modlitba vypovie a zapíše a prečíta, trvá naveky. Bezpochyby, môže sa v podozrievaní a nedoceňovaní povedať, že kráľom pripravujú ich prejavu a modlitby ich ministri a duchovní a že čo vychádzza z úst kráľových, nemusí mať ešte pôvod v jeho srdci. Ale v prípade kráľa s takým rodom a výchovou a darmi takéto podozrenie sa nedá prijať len tak naťahko — hoci ak by bolo oprávnené, skôr by sa nám uľavilo. Lebo ak Šalamún je naozaj pôvodcom tejto modlitby, potom keď na to myslíme, stáva sa nám ešte väčším tajomstvom skazy než predtým. Aké zlo to musí byť v našich srdciach, keď tie najlepšie dary Božie a tie najväčšie požehnania sa v našich rukách menia na pokušenia a osídľaj-

Dávidov hrozný pád sa neudial medzi skalistými skryšami v čase prenasledovania, ale na streche kráľovho paláca v Jeruzaleme. A bola to práve múdrost Šalamúnova a jeho široké poznanie, tieto jeho najväčšie bohatstvá, akými disponoval, jeho rozširované srdce a pokojný život, ktoré sa spolu pričinili o to, že sa jeho chodník stal klzskom a smrteľne nebezpečným. Iste nemôžno výstižnejšie povedať než ako už bolo o ňom napísané, že to nebola vulgárna a všedná zmyselnosť, ktorá priviedla Šalamúna k takému smutnému koncu. Bola aj tá, ale iba sčasti. Avšak boli tu veci oveľa nebezpečnejšie. Bolo to, ako inšpirovaný text Písma hovorí, jeho rozširované srdce. Dnes by sme to pomenovali otvorenosť, nepredpojatosť, sympátiu k vieri, názorom, spôsobom bohoslužby, proti ktorým varovali a chránili synov Izraelových Mojžiš i Áron, Jozua a Dávid — aby Šalamún neodchádzal do Egypta po svoju manželku. Že dcéra faraonova mala by sedieť na tróne Dávidovom, to muselo veľmi ľahko padnúť konservatívnejším a trizvezjiskom a náboženskejším a rozhľadnejším ľudom v Izraelovi — úder, o ktorom, napodiv, nepočujeme za mladých rokov ani za života Šalamúnovho. Budeme však o ňom počuť dosť po tom, čo príde k slovu Rechabeám. Isteže, rozširoenosť srdca, pohostinnosť, šírka a otvorenosť myseľ a láska, ktorá všetko verí a všetkého sa nadeje sú od Boha a vidíme ich pri Ježišovi Kristovi i v Cirkvi. Ale po celý čas taká je prevrátenosť našich sŕdc, že i láska sama má svoje pokušenia a osídla, ak sa stane našou láskou. A tak rozširované srdce Šalamúnovo čoskoro končilo telesnosťou. Jeho múdrost i jeho život smerovali nadol. Múdrost zhora je najprv čistotná, potom pokojná. Vidíme to často, ako v opozícii k tomu, čo nazývajú úzkoprsosťou, bratříckujú sa na všetky strany, odobrujú rôzne hnutia a učenia, až jedného dňa zídu do Egypta, aby si odtiaľ priviedli manželku i jej falosných bohov. „A stalo sa v čas starobyť Šalamúnovej, že jeho ženy naklonili jeho srdce, aby išiel za inými bohy, tak že jeho srdce nebolo celé pri Hospodinovi, jeho Bohu, ako bolo srdce Dávida, jeho otca“. A ak nie v nich, potom v ich defoch, všetko, čo Mojžiš a Áron a Jozua a Dávid získali s veľkým úsilím pre nich a ich deti, je predané za nič a ešte s krutou daňou utrpenia, porážky a zájatia. Jedno pokolenie po druhom prispievali, aby sa to všetko najprv dosiahlo, pridávali vlastné boje, skúsky, vieri a poslušnosť. A nieto stroskotania viery a svätości a poslušnosti na celom svete, ktoré by v Písme bolo opísané lepšie na naše poučenie, než stroskotanie Šalamúnovo pri všetkom jeho bohatstve a múdrosti a širokých obzoroch.

Knihy z pera Šalamúnovho — Príslušník, Kazateľ, Pieseň — to nemali ľahké, kým sa dostali do Starého Zákona. Každá z nich mala čosi, čo spochybňovalo jej nárok na miesto v Biblii. Nikde totiž v Šalamúnovi nieto obetného baránka ani holuba ani horkých bylinky, medzi všetkým zvieratstvom a vtáctvom a rastlinstvom, ktoré Šalamún opisuje a o ktorých tak veľa spieva. Nieto dňa zmierenia ani obetí za hriech, nieto tridsiateho druhého ani päťdesiateho prvého žalmu. Nieto tu skutočného pokánia. Lútoť je dosť, aj zunovania zo života, aj nespokojnosti a znechutenia a pohľadu sebou samym. Je tu dosť zármutku na smrf. Ale nieto ani slovíčka pokánia na spasenie. „Všetka chut po pôžitku vyhlasila v srdci kráľovom,“ napísala Madame de Maintenon pri smrteľnej posteli Ľudovíta Štrnásteho. „Staroba a znechutenie nad všetkým, čomu predtým holdoval, ho priviedli k väzňom myšlienok o märnosti života.“ Takýto dopis mohla napísť aj Bat-Šeba pri smrteľnej posteli svojho syna. Märnosť nad märnosťou, stonal Šalamún so srdcom plným popola zmárnenejho života. Všetko je märnosť a trápenie ducha. Sen v Gibeone, chrám, kráľovský palác, širokosť srdca, dary prorocké, jazyk ľudí i anjelov, príslušnia i porekadolá i Pieseň piesni — všetko je märnosť, ak spolu s nimi nieto trvalého pokánia, denného sebazapierania a srdca stále úprimnejšieho pred Bohom.

Múdrí mužovia Východu, múdrejší než Šalamún, majú perekadrolo o tajnom červíku, ktorý po celý čas panovania Šalamúnovho rozvrtával palicu, o ktorú sa kráľ opieral. Aby sme ukončili — aký tajný červík je v palici, o ktorú sa opierať sprac. mk

Trojí nedostatek - lidská hříšnost

Pozorným pročítáním historie o pádu prvních lidí poznáváme, že podstatným rysem hříchu je rozbítí vztahu mezi člověkem a Bohem — a tím i minimu cílem lidského bytí, který je možný jen v Bohu a v dokonalém spojení s Ním.

Člověk nese plnou odpovědnost za své svobodné rozhodnutí, zda bude věřit Bohu a Jeho slovu nebo raději odpůrčí a jeho tvrzení. Nikdy neměl a nemá v žádném případě dopustit protibožskou orientaci ve svém myšlení, cítiční a konání. Zamysleme se nyní nad tragickými důsledky oddělení od Boha, nad důsledky hříchu v lidském životě:

1. Člověk „otvírá oči“ — a místo povznesení poznává ihned svou vlastní nahotu — v. 7.

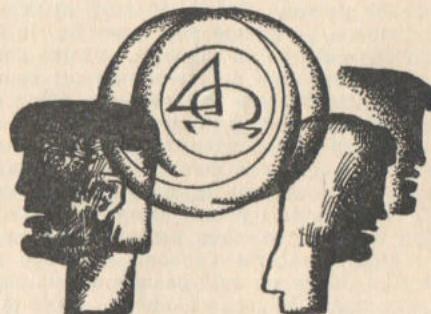
Předtím nemá vůbec žádný komplex své nedokonalosti, býdy a hanby. Ted zjištěje pravý opak nepřítelova slova — není jako Bůh, ale ztratil i to, co dosud měl. Je okraden, ozebračen o vědomí své osobní cti a důstojnosti. Trpí vědomím své etické méněcennosti a marně uniká hlasu svého svědomí přes všecky snahy je umlčet. Dodnes lidé hledají příčinu svých nezdarů, zklamání a porušování osobních i společenských mezilidských vztahů všude jinde, jen ne v samých sobě. Své vnitřní problémy řeší většinou aktivně bud bezohledným uplatňováním svých sobeckých zájmů a domnělých práv tím, že se „odreagovávají“ na slabších (v manželství, rodině, v zaměstnání), nebo pasivně v různých náhradních činnostech všeho druhu, v nichž hledají a nalézají své dočasné životní uspokojení, v různých zábavách, žel, mnohdy velmi nízkých a zhoubných — v alkoholu a drogách. Kolik tragédie oněch „otevřených očí“ v bezradnosti a zufalství věčně nespokojeného, nepokojného a starostmi zmítaného moderního člověka! Jaká rozpolenost osobnosti z poznání „lidské nahoty“!

Vzpomeňme biblických zpráv o nešťastném, „zlém duchem“ napadaném

králi SAULOVI a jeho potřebě „Davidových harf“ (1S 16, 23), o věčně zmítaném a stále zatvrzovaném králi ACHA BOVI (1Kr 21, 4.11.25—29), o hrozném osudu JIDÁŠOVU s jeho pozdním lítostním zufalstvím nad samým sebou (Mt 26, 48—50.27, 3—6). První důsledek hříchu — ztráty Boha — je vnitřní rozpolenost a mravní chudoba člověka, již chce řešit cestou křečovitého sebeuplatňování nebo životní rezignace.

2. Člověk si zhotovuje oděv z fíkového listí — v. 7.

Předtím žádný oděv nepostrádal a nyní je mu trapně před sebou samým a před druhými. Stydí se sám za sebe a snaží se stůj co stůj zastřít svou vnitřní ubohost onou vnější — rádoby viditelnou a okázalou „kvalitou“, kterou si sám podle svého uvážení a náhledu vyrobí k jakémusi „vlastnímu uspokojení“. Projevuje tím výraznou snahu pomoci si sám ve svých osobních problémech, které si také zcela sám zavínuje. Jak je přirozená tato lidská snaha zakrývat své fyzické, psychické a morální nedostatky vůbec, jichž si je zpravidla každý velmi dobře vědom. Kolik „módních obleků a dobových převleků se všemi uniformami“ mívá člověk „na skladě“, aby vzbudil žádoucí dojem, kolik hereckého úsilí na „jevišti života“ z důvodů společenské zdvořlosti, přetvářky ze strachu, „z nutnosti“

či vyloženě z osobního prospěchářství! Kolik „umných věnsků“ fíkového listí lidské slávy, moci a důstojenství, ať již v oblasti okázalé náboženské zbožnosti nebo lidských kultů a sebekultů sebeklamu společenských zásluh a vlastní spravedlnosti uvije člověk, než by jednoduše uznal, přiznal a hlavně upřímně před Bohem vyznal svou vlastní bídou, bezradnost s hanbou své nahoty! Jak marná byla snaha NÁMANA SYRSKÉHO skrýt své malomocenství pod honosnou uniformou slavného vojevůdce a královu oblibence (2Kr 5, 1), jak ubohá a nakonec směšná je okázalá zupnost krále HERODA, oblečená nejen ve skvostné roucho, ale v nehorázné pochlebenství licoměrných zbabělců a obdivný jásot davů (Sk 12, 21—23) nebo tragický omyl se sebou samým spokojeného FARIZEA V CHRÁMĚ ve vypočítávání svých „zásluh“ se vši nesmyslností farizejské nadřazenosti nad „zlořečeným lidem, který neznal zákona“ (Mt 5, 20; J 7, 49). Jak těžko chápě hříšník, že všecky jeho spravedlnosti se jeví „ohyzdným rouchem“ v Božích očích, který vidí za tím vším lidskou pýchu! A proto také ani skrze všecky lidské snahy plnit Jeho zákon nemůže být nikdo ospravedlněn, když je současně stálým přestupníkem především v nedostatku lásky k Bohu a bližnfmu (Iz 64, 6; R 3, 19—20; Mt 22, 36—40)!

Z uvedených důvodů jsou všecky lidské sebeospravedlňující akce před Bohem zcela bezpředmětným „vyráběním nedostatečných fíkových oděvů“ a tedy vrcholně klamným aktem. Člověk není schopen za své hříchy dát Bohu nižádnou satifikaci v jeho absolutně dokonalých požadavcích svatosti a spravedlnosti (Mt 16, 26; L 6, 39; Mt 23, 16)! (To mohl učinit a také učinil jedině Bůh sám za mne a za tebe ve své nevystihlé milosti v Mesiáši — v Ježíši Kristu!) Druhý důsledek hříchu — ztráty Boha — je ztráta Jeho kritérií v nesmyslné snaze sebeospravedlňujícího nápravného úsilí porušeného člověka, které není a ani nemůže být prosto ohavnosti pýchy.

3. Člověk se schovává před Bohem a bojí se Mu „přijít na oči“ — v. 8.

Předtím mu Boží existence a přítomnost nepůsobila žádné nesnáze a tím méně nepokojoval Ted je Bůh pro něho zdrojem neklidu, nejistoty a velmi nezádoucím činitelem. Nemůže-li zabránit Božímu hlasu a Jeho slovu — Jeho iniciativě v hledání sebe, snaží se Mu ukat všechny prostředky, které má po ruce. Proto se skryje uprostřed „rajského stromoví“ před Bohem. Zneužije Jeho vlastního stvoření, aby se před Ním schovával (za svá vědecká fakta před Jím samým stvořenými faktury pod zámkou „nereálnosti Božího hlasu a slova“, jímž je bez jakékoli pochybnosti volán)!

Ztráta lidských jistot a pokoje je typickým důsledkem ztráty Boha v lidském vědomí — vypadnutí z Jeho náruče — a tím také odůvodněně obavy ze soudu Jeho svatosti a spravedlnosti, neodmyslitelně od Jeho existence (viz Zd 9, 27)!

Právě, aby tento znepokojující fakt z lidského života vymizel, se stává otcem myšlenky, že Bůh ve skutečnosti existuje pouze v lidské fantazii. Proč by se měl tedy člověk znepokojovat nějakou „objektivní vyšší spravedlností“ a oslavovat ve svém výtěžném boji v ovládnutí přírody a v překonávání zastarálých a dnes už neudržitelných společenských názorů a řádů? Ve všech těchto problémech přece „žádný bůh nepomůže a člověk si musí pomoci sám svou vlastní silou prostřednictvím společnosti a kultem svobodného, nikým a ničím nespoutaného lidství“! Místo pomyslného boha a omezující víry v něho dochází však člověk stejně k poznávání reálného „božství v přírodě a její obdivuhodné zákonitosti“. Tak musí člověku dostačit jeho víra v „lidského géna, přetvářejícího přírodu podle svého vlastního obrazu“ — i když si neví rády ani sám se sebou a se svými neřešitelnými ekologickými problémy! Nicení přírody a životního prostředí je nezadržitelné a lidstvo trne hrůzou před ničivými silami, které samo vytvořilo. Může člověk uspokojivě ukonečit hlas vlastního svědomí a odpovědnosti jinak, než útekem před sebou samým, ztříkem a budoucností vůbec — před skutečným

PRAVÝM BOHEM, když mu tak valem svou trapnou situaci na něco nebo němízí pod rukama všechno to „rajské stromoví“, které svým „horlivým pěstováním“ postavil jako překážku mezi Něho a sama sebe? Domnívá se snad, že se svou nevěrou Boha zbabí, před Ním skryje, a zvítězí svou velikou „titánskou vírou“, že po smrti není NIC — ani spravedlnost, ani soud, ani láska a pokoj — hodnoty, pro které stálo vlastně za to žít? Svou velikou vírou, že se všecko kolem nás nevyvíjí k něčemu vyššímu, dokonalejšímu, krásnějšímu — ale jen k zmaru, zániku, k ničemu, co by mělo vůbec nějaký smysl? V návrat v NICOTU?

Tím žalostnější ovšem ztroskotává lidská snaha stvořit si takového boha, který by plně vyhovoval jeho představám a sloužil jeho vůli — boha, který se dá snadno zneužít k nejhanebnějším manipulacím s lidskou nevědomostí, jak nás už o tom nejdou pěsveďdily dějiny. Jak úspěšná je „hadova taktika“, která znemožňuje opravdový návrat člověka k PRAVÉMU BOHU, ale má ještě v budoucnosti své vyvrcholení (J 8, 43—47; 2Te 2, 3—4.9—12)!

Vzpomeňme oné tak „úspěšné“, ale přitom problematické taktiky vražedkyň královny ATÁLIE (2Kr 11, 1—3), neprimožitelného HERODESA (Mt 2, 1 až 3.8.12—21) a „vítězných“ VÚDCŮ IZRAELE nad bezmocným a zesměšněným Kristem (Mt 27, 39—43), na všecky ty „historické úspěchy“ násilnictví, které nakonec svou ubohostí zákonitě propadají v soudu dějin! (Vzpomeňme slavného konečného Božího triumfu 2Te 2, 7—9; Zj 19, 11.19—21!) **Třetí důsledek hřachu — ztráty Boha — je čím dál tím výraznější nedostatek základních životních jistot a tím se i stále více prohlubující lidský neklid, nepokoj a rozpolcenost s obavou z budoucnosti.**

4. Člověk Bohem hledaný, povolávaný, usvědčený se vymlová a nastupuje cestu sobecké obhajoby — v. 10.

Předtím mu nikdy nenapadlo, že by pocit viny a studu sám z sebe měl obhajovat a svalovat odpovědnost za

svou jiného (v. 10—13). Nalézá zcela pohotově příčinu vlastně už v samém Bohu, který „mu onu ženu vlastně dal“, Eva uvádí příčinu v „hadu, který ji podvedl“ — a tím — „mezi řádky“ opět vlastně v Bohu, který „onoho hada stvořil“! Tato praxe „pokřiveného charakteru a zbabělosti“ je právě tak aktuální nejen ze „sebezáchranných“, ale často i z ryze prospěchářských důvodů. Uvedený rys naší hříšnosti je nejvýstižněji vyjádřen poměrem k pravdě v dobové definici, že pravda „není nic jiného, než poznání nutnosti“ a poměr k Bohu známým obratem: „Kdyby Bůh byl, nemohl by se to či ono dít!“ Tím je na konec „ospravedlněno“ všecko lidské konání, postrádající vůbec BOŽÍ BÁZEŇ a ignorující Jeho zjevenou vůli, která je pro každého člověka k POKOJI a ne k TRÁPENÍ, které si lidé svévolně činí navzájem. Bible nás poučuje, že se člověk přes všechn svůj kulturní a civilizační pokrok ve svém srdci a vnějších projevech prakticky nemění, ale vždy „pružně přizpůsobuje“ daným podmínkám a okolnostem bez ohledu na Boží mínění! Vzpomeňme jen na „poznanou nutnost“ krále SAULE a všeho jeho stařeného vojska v záležitosti GOLIÁŠE, kterou bezvýznamný mládeneček DAVID poznával zcela jinak (1S 17, 10—11), nebo IZRAELCŮ v případě ENAKOVÝCH SYNŮ (4M 13, 34; 14, 1—4) a stanoviska JOZUE a KÁLEFA (4M 14, 6 až 9) nebo TŘÍ MLÁDENCŮ v ohnivých Na buchodonozorových pecích jeho kultů (Dn 3, 7—8) či DANIELE v případě lvích jam (Dn 6, 13.22)!

Čtvrtý důsledek hřachu — ztráty Boha — je lidský strach, zbabělost a morální blamáz sobeckého alibismu (nezúčastněné „nevinnosti“ bez přiznání vlastní odpovědnosti)!

Poučíme se z našich hřichů a z jejich hrozných důsledků, abychom se vrátili v pokání a se slovy vyznání k našemu milujícímu Bohu — který na nás dosud ve své lásce volá a čeká!

◆ Tak, jako křesťan si nemůže stále ohmatávat tep svého duchovního života, tak ani naše křesťanské obecenství nám není darováno proto, abychom ustavičně měřili jeho teplotu.

PROROCŤA STARÉHO ZÁKONA O KRISTOVI

1. O Jeho prvom príchode

Vlastná udalosť: 1M 3, 15; 5M 18, 15; Ž 89, 21; Iz 28, 16; 32, 1; 35, 4; 42, 6; 49, 1; 55, 4; Ez 34, 24; Dn 2, 44; Mi 4, 1; Za 3, 8.

Čas príchodu: 1M 49, 10; 4M 24, 17; Dn 9, 24; Mal 3, 1.

Jeho božstvo: Ž 2, 7.12; 45, 7.8.12; 72, 1; 89, 27—28; 102, 25—28; 110, 1; Iz 9, 6; 25, 9; 40, 10; Jr 23, 6; Mi 5, 2; Mal 3, 1.

Jeho dokonalé človečenstvo: 1M 12, 3; 18, 18; 21, 12; 22, 18; 26, 4; 28, 14; 49, 10; 2Sa 7, 14; Ž 18, 5—7.51; 22, 21 až 23; 89, 5.30.37; 132, 11; Iz 11, 1; Jr 23, 5; 33.15.

2. O Jeho predchodcovi (Ján Krstiteľ)
Iz 40, 3; Mal 3, 1; 4, 5.

3. O Jeho narodení a detstve

Vlastná udalosť: 1M 3, 15; Iz 7, 14; Jr 31, 22.

Miesto narodenia: 4M 24, 17.19; Mi 5, 2. Príchod hvezdárov: Ž 72, 10.15; Iz 60, 3.6.

Útek do Egypta: Hoz 11, 1. Zamordovanie chlapcov: Jr 31, 15.

4. O Jeho poslaní a službe

Poslanie: 1M 12, 3; 49, 10; 4M 24, 19; 5M 18, 18; Iz 59, 20; Jr 33, 16.

Veľkňaz podľa poriadku Melchisedechovo: Ž 110, 4.

Prorok ako Mojžiš: 5M 18, 15.

Obrátenie národov: 5M 32, 43; Ž 18, 50; 19, 4; 117, 1; Iz 42, 1; 45, 23; 49, 6; Hoz 1, 10; 2, 23; Jl 2, 32.

Jeho služba v Galilei: Iz 9, 1—2.

Jeho divy: Iz 35, 5.6; 42, 7; 53, 4.

Duchovná dokonalosť: Ž 45, 7; Iz 11, 2; 42, 1; 53, 9; 61, 1—2.

Kázanie: Ž 2, 7; 78, 2; Iz 2, 3; 61, 1; Mi 4, 2.

Výčistenie chrámu: Ž 69, 10.

5. O Jeho utrpeniach
Zavrhnutie Židmi i národom: Ž 2, 1; 21, 12; 41, 6; 56, 7; 89, 9; 118, 22.23; Iz 6, 9.10; 8, 14; 29, 13; 53, 1; 65, 2.

Prenasledovania: Ž 22, 7; 35, 7.11—12; 56, 6—7; 71, 10—11; 109, 2; Iz 49, 7;

Iz 53, 3.

Slávnostný vstup do Jeruzalema: Ž 8, 3; 118, 25—26; Za 9, 9.

Zrada od priateľa: Ž 41, 10; 55, 13—15; Za 13, 6.

Predanie za 30 strieborných: Za 11, 12. Smrť zradcu: Ž 55, 16.24; 109, 8—9.

Kúpenie pozemku od hrnčiaru: Za 11, 13.

Opusťenie od učeníkov: Za 13, 7.

Lžívé obvinenia: Ž 27, 12; 35, 11; 109, 2.

Milčanie pri obvinení: Ž 38, 14—15; Iz 53, 7.

Posmehy a urážky: Ž 22, 8—9.17; 109, 25.

Rúhanie a pluvanie: Ž 35, 15—21; Iz 50, 6.

Utrpenie: Iz 53, 7—9.

Pribitie: Ž 22, 13—17.

Zlč a očot: Ž 69, 22.

Prošba za vrahov: Ž 109, 4.

Zvolanie na kríži: Ž 22, 2; 31, 6.

Smrť v rozkvete rokov: Ž 89, 46; 102, 24.

Smrť so zločincami: Iz 63, 9.12.

Smrť spojená so zmenami v prírode: Am 5, 20; Za 14, 4.6.

Hodenie losu o odev: Ž 22, 19.

Jeho kosf nebude zlámaná: Ž 34, 21; Ž 22, 18.

Prebodnutie: Ž 22, 17; Za 12, 10; 13, 6.

Dobrovoľná smrť: Ž 40, 7—9.

Zástupná smrť: Iz 53, 4—6.12; Dn 9, 26.

Pochovanie u bohatého: Iz 53, 9.

6. O Jeho vzkriesení
Ž 16, 9—11; 30, 4; 41, 11—14; 118, 17; Hoz 6, 2.

7. O Jeho vytrhnutí do neba
Ž 16, 11; 24, 7; 68, 19; 110, 1; 118, 19.

Jeho večné královstvo nad celým svetom: 1Pa 17, 11—14; Ž 2, 6—8; 8, 6; 45, 6—7; 72, 8; 110 1—3; Iz 9, 7; Dn 7, 14.

8. O Jeho druhom príchode v sláve
Ž 50, 3—6; Iz 9, 6—7; 68, 18; Dn 7, 13 až 14; Za 12, 10; 14, 4—8.

JAK PREDIVNÉ JE BOŽIE SLOVO!

-jos

KRÁĽOVSTVO BOŽIE JE POKOJ

Vtieni zlovestných rámp
a hrôzostrašných neutrónových prízrakov,
uprostred sirotských veľkomiest
žijúcich rodičov,
beznádejne roztrieštených medziľudských vzťahov,
depresií a neurastenických syndrómov,
malých aj veľkých nepokojo —
— počúvame hlas evanjelia:
Kráľovstvo Božie je pokoj...

*Po pokoji túžime všetci.
Nie iba po pokoji zbraní
od výmyslu sveta,
ktoré sme si prichystali na zničenie
aspoň štyroch zemeguli.
Vo všetkých pádoch skloňujeme mier
a závidíme chlapčekovi červenú loptičku,
potajme i celkom otvorene sa ničime narkotikami,
nebránime chladnutiu lásky,
vzmáhame sa hmotne i nehmotne za každú cenu,
plávame v zakalených vodách formalizmu
čoraz rekordnejšie.
Oficiálne sme nálepku JED
preleplili nálepku VITAMÍN X.
Kým ruka dvíha olivovú ratolest,
srdce je raketovou základňou
hnevú,
nenávisti,
zákernosti,
brutality,
aj nezmyselného zabíjania
všetkých kráľovských hodnôt mieru.*

*Pričázali ho nazvať Knieža pokoja.
Pána Ježiša Krista.
Keď sa narodil, nebesia pobozkali zem.
Povinšovali pokoj modrej planéte.
V čase šírky niekolkých dlaní
pozemského žitia*

*premieňať hriechom rozbúrené srdcia
na vonné záhrady,
z ktorých sa ozývalo holubičie hrkútanie
do rachotu hromov temných súl.
Keď z Golgoty zavola — Dokonané je —,
otvorila sa Božia náruč
a nám všetkým dodnes ponúka
odpustenie,
spravodlivosť,
lásku,
radosť,
istotu.
Ponúka nádej na nekonečné mierové dni,
pokoj aj v čase apokalypsy.*

*Počúvame hlas evanjelia:
Kráľovstvo Božie je pokoj...
V hrozivom rinčaní okridlených kopí,
krízových, či akých desných šípov,
do hmyly našich neutichajúcich vojen myslí,
vojen slov a vojen činov,
do nepokojuv unavených duší
zaznieva mierový hlas Kráľa Sálema:
— Podte ku mné všetci... obtiažení
a ja vám dám odpočinutie.*

*Dívame sa hore v daždi slz úprimného pokánia.
Nie, naše ruky nevládzu mávaj bielymi zástavami
parlamentárov zmierenia.
Pre pokoj, ktorý ponúka On,
pre život
otvárame dokorán
naše srdcia.*

jk

- ◆ Jen tam, kde jsou ruce pohotové ke službě lásky a milosrdenství, může zvěst o Boží lásce a milosrdenství zaznít radostně a hodnovérně.
- ◆ Církev nepotřebuje skvělé osobnosti, ale věrné služebníky Pána Ježiše i bratří.
- ◆ Hřich chce být s člověkem o samotě. Vzdaluje ho od obecenství. Čím osamělejší člověk bude, tím účinnější bude i moc hřiku nad ním.

Podle D. Bonhoefera
zprac. -jos

KONSTANTIN TISCHENDORF

1815—1874

Věřící člověk přijímá Bibli jako slovo, třeba jako dopis, od Boha pro člověka. Mnozí křesťané mají krásné zkušenosti, jak k člověku promlouvá a vede jej životem. Nad všechny ostatní knihy vyniká tím, že je živá a aktuální i pro dnešního člověka. V tomto článku se chce me zamyslet nad životem a dilem jednoho z významných mužů, kteří vynaložili veliké úsilí, aby ukázali, že Bible je pevné Boží slovo, které obstalo celé věky a ne „snůškou postupně doplněvaných událostí, legend a zásad křesťanského života“, jak se někteří lidé dnes domnívají.

Konstantin Tischendorf se narodil roku 1815 v Langesfeldu v dnešní NDR. Vyštudoval teologii, ale farářem ani kazatelem se nestal. Poznal, že pro tuto práci nemá vlohy a postavil se na místo, které mu patřilo.

Žil v době, kdy se pochybovalo o pravosti Nového zákona. Středověké opisování zapříčinilo mnoho chyb, a proto existovalo několik odlišných verzí řeckého textu. (Dnes máme z těchto důvodů některá slova v Kralické bibli tištěna kurzívou.) Mnozí učenci se odedávna snažili vzájemným srovnáváním sestavit původní text. Je to práce náročná a Tischendorf patří mezi ty, kdo se na ní značnou měrou podíleli.

Ve svých pětadvaceti letech začal srovnávat různé texty, vyhodnocovat je a po roce mravenčí práce vydal řecký Nový zákon, který předčil ostatní vydání svou důkladností a přesným porovnáváním dostupných verzí řeckého textu. Tischendorf se s tím však nespokojil, šlo mu o pořízení ještě přesnějšího textu. Aby mohl pořídit spolehlivé vydání, musel nahlédnout především do nejstarších zachovaných rukopisů Bible. Tehdy byly známy tři velmi staré rukopisy. V britském muzeu v Londýně ležel tzv. Kodex alexandrijský, který byl sepsán pravděpodobně kolem roku 450. Ještě starší byl Kodex vatikánský, který pocházel ze 4. století a byl uložen ve Vatikánu v Římě.

V Paříži byl ještě jeden starý rukopis, Kodex Efraimův. Nazýval se tak proto, že obsahoval pojednání Sýrana Efraima, váženého církevního učitele, který působil ve 4. století. Opis pocházel ze 12. století; jeho autor použil pergamenových listů, které byly už popsány a ze kterých původní písmo, pokud bylo možno, odstranil. Pod pozdějším textem však ještě slabě prosvitala dřívější písmena. Bylo už podle několika málo zlomků zjištěno, že se jedná o řecký rukopis Bible, který pocházel z 5. století. Tako dvakrát popsaný pergamen se nazývá palimpsest. Kvůli němu se mladý učenec Tischendorf vypravil do Paříže.

Seděl den co den od časného rána nad rukopisem a snažil se rozřešit tento obtížný vědecký úkol. Hnala ho železná píle, měl nezlomnou vůli a pevně důvěřoval v Boží pomoc při práci, která měla sloužit ke cti Nejvyššího. Nadto měl neobyčejně rychlý zrak, výbornou znalost řečtiny, způsobu psaní starých písem a vědeckou představivost. Rádek za rádkem, stránku za stránkou se dařilo rozluštit text zpola zakrytý vybledlým pozdějším písmem. Po dvou letech byl hotov s úkolem, jehož splnění se zdálo zprvu nemožným. Vydání starého biblického rukopisu, který obsahoval velké části Starého i Nového zákona, vyvolal ve vědeckém světě nemalý rozruch a Tischendorf získal v odborných kruzích i mimo ně pověst významného učence.

Následovalo období, kdy navštěvoval knihovny v Basileji, Římě a jiných městech Evropy, kde hledal další podklady. Přitom však nebyl vědcem izolovaným od normálního života. O tom svědčí korespondence s jeho snoubenkou a později

manželkou Angelikou, kterou vroucně miloval a která s ním sdílela všechny úspěchy i úskalí takového života.

V březnu 1844 se uskutečnil jeho důvý velký sen. Mohl odjet do Orientu, kde se ještě tu a tam uchovaly staré křesťanské kláštery se starými materiály, v kterých se však nevzdělaní mnichové nevyznali. Do sinajského kláštera putoval z Káhiry stejnou cestou jako kdysi národ izraelský. Na tuto vyčerpávající a nebezpečnou pouť měl s sebou čtyři velbloudy, tři beduínů a jednoho tlumočníka. Po dvanácti dnech útrap dorazil ke klášteru sv. Kateřiny na sinajském úpatí. Nikde nebyl vchod. Teprve po chvíli volání spustili ze dvířek ve výši deseti metrů koš, do kterého Tischendorf vložil své doporučující listiny. Pak koš zase vytáhl. Po nějakém čase se snášela kláda upěvněná na silném laně, na kterou se návštěvník musel obkročmo posadit a pak byl vytažen nahoru. V klášteře mu dovolili prohledat knihovnu. Zde si povídali velkého koše plného všeljakých papírů. Od knihovníka Kyrilla se doveděl, že jeho obsah je určen ke spálení. Už dvakrát v poslední době z něho něco hodili do ohně jako bezcenné věci. Tischendorf nelitoval námahu a pozorně koš prohledal; nečekaně objevil mnoho řecky popsaných pergamenových listů. Ihned poznal, že musejí být velmi staré. Při bližším prozkoumání se přesvědčil, že se jedná skutečně o zlomky rukopisu Bible ze 4. století, ze Starého zákona v řeckém překladu. Tento rukopis se stářím mohl vyrovnat vatikánskému kodexu. Z celkového počtu 29 listů mu mnichové dovolili vzít s sebou pouze 43. Začali tušit něco o hodnotě jeho nálezu. Tischendorf jim naléhavě doporučil, aby zbylých 86 listů pečlivě uschovali zároveň s dalšími podobnými, kdyby nějaké náhodou objevili. Ujistil je, že se určitě zase vrátí.

Poté odjel zpět do Káhiry a odtud navštívil „Svatou zemi“. Nejhlobuběji na něj zapůsobil Jeruzalém, odkud pln dojetí píše dopis domů. V něm vyjádřil jednak své pohnutí při pobytu v kraji, kde kdysi žil a lidem sloužil Pán Ježíš Kristus a vypsal v něm také události posledních dnů. Dále cestoval do Cařhradu a odtud domů, kam dorazil o vánocích 1845.

Brzy po návratu z Orientu se Tischendorf dal do vědeckého hodnocení získaných rukopisních pokladů. Nejdůležitější bylo oněch 43 listů starého rukopisu Bible, které přinesl ze sinajského kláštera. Byly uloženy v lipské univerzitě jako Kodex Friderico-Augusta, který mu jeho cestu umožnil. Kde listy našel, to zamilcel. Měl totiž v úmyslu při druhé cestě do Evropy zbyvající listy a chtěl zabránit, aby ho někdo jiný předešel. Rukopis zpřístupnil vědeckému světu přesným opisem se všemi opravami a dodatky i s vlastními vysvětlivkami. Dále vydal všechny ostatní rukopisy — nejen řecké, ale i syrské, koptické, arabské a gruzínské.

Mezitím podnikal další cesty. Některé, aby pracoval v knihovnách, jiné, aby navazoval nové styky, které by mu umožnily další bádání. Proto jel znovu do Paříže a Londýna, ale i do Berlína, kde u Alexandra Humboldta našel nejen živý zájem o své práce, ale i vřelé přátelství.

Saská vláda mu umožnila ještě jednu cestu na Sinai. Měl v úmyslu oněch 86 zanechaných listů alespoň přesně opsat, kdyby je nemohl získat. V lednu 1853 se tedy vydal na druhou cestu do Orientu.

Do Alexandrie dorazil po bouřlivé cestě po moři a brzy nato se dostal do Káhiry. Obtížnou cestu pouštěl do sinajského kláštera podnikl tentokrát společně se spřátelenou německou manželskou dvojicí. V klášteře bylo mnoho nových mnichů místo těch, které znal, ale starý knihovník Kyrrilos ho přijal laskavě. Samozřejmě se Tischendorf hned ptal po 86 zanechaných listech. Ale Kyrrilos si na ně jen neurčitě vzpomnál a nikdo jiný v klášteře nevěděl, kam se mohly podít. Svědomitému učenci se to zdálo nepochopitelné. Mohl si to vysvětlit jen tak, že někdo jiný, snad nějaký Angličan získal tyto listy za bohatší odměnu, než mohl poskytnout on. V tom případě budou jistě brzy uveřejněny.

Hlavního účelu cesty sice nebylo dosaženo, ale byl bohatě odškodněn tím, co jiného získal. Odvezl si více než deset starých palimpsestů. — Následovala léta

pracovně bohatá. Vedle univerzitních přednášek vydával jeden biblický text za druhým. Prvořadým úkolem však zůstala práce v knihovnách, archivech, kde trávil celé hodiny a kde vypátral ještě mnoho cenného. Stal se ve vědeckých kruzích i mimo ně evropskou kapacitou. Všude byl přijímán s velkou úctou. Bohatým mužem se však nikdy nestal. Nákladná vydání starých textů měla poměrně malý čtenářský okruh. Radou i činem se živě staral o široké příbuzenstvo a přátele, nejvýšeji samozřejmě o vlastní rodinu. S něžnou radostí sledoval růst svých dětí a s velkou touhou vzpomíval v cizině na svou zahrádku, kde si hrávaly jeho děti.

přel. DZ

zářící obličeje

Když přišel Mojžíš z Boží přítomnosti (2M 34, 29.30), jeho obličeje zářil. Přinesl s sebou něco z hory, kde byl. Získal něco z lesku slávy toho, s nímž hovořil.

Všichni víme, jaká je to milost mít k Pánu otevřený přístup, je to něco velikého jít k Němu. Nepřicházíme k němu jen ve svých modlitbách, ale také, když se sejdeme společně k obecenství. On sám říká, že je tam, kde se dva nebo tři shromáždí v jeho jménu. Máme vzácnou příležitost být mu zde tak blízko, jako byl Mojžíš na hoře.

Je to něco úžasného jít k Pánu, ale právě tak nádherné je přicházet od Pána. Když Mojžíš přišel od Hospodina, poznal všechnu lid, jaký vliv má Boží přítomnost. — Pozorují to ostatní, když ty přicházíš od Pána? Ze setkání s nějakou osobností tohoto světa nebo z důležitého slavnostního jednání si odnášíme něco z toho i na svém zevnějšku, odráží se to v naší náladě a chování. Jak je tomu s námi, když přicházíme od Pána? Byli jsme na jeho večeři, s ním ve shromáždění, kde nás vyučoval, potěšoval nebo varoval od zlého. Neseme na sobě něco z toho, kde jsme byli — z Pána samého, z jehož přítomnosti

jsme přišli? Představme si, že by šel On z takového shromáždění po našem boku a ptal se nás jako jednon svých učedníků: „Jaké jsou to hovory, které jste vedli mezi sebou na cestě?“ — Ne-

museli bychom právě tak jako oni mlčet? Vždyť se dohadovali, kdo z nich je největší! Cítili světlo jeho přítomnosti, které zkoumalo jejich srdece, a museli mlčet (Mk 9, 34). Jak často ukazuje celá naše bytost a řeč, že jsme byli sice ve shromáždění, ale ne v blízkosti Pána Ježíše.

V přítomnosti Pána nalézáme posilu a přípravu pro úkoly, které pro nás On má. Jak však můžeme tyto úkoly konat a splnit, když si nic z jeho zaslisené přítomnosti nevezmeme? Jdeme-li k Pánu a nejsme-li si vědomi skutečnosti jeho svaté a vznešené blízkosti, jak můžeme od něho přijmout jeho zmocnění a požehnání? Pak půjdeme od něho stejně prázdní, jako jsme přišli. Ano, byli jsme sice ve shromáždění, ale nebyli jsme u Pána. Byli jsme mezi bratry a jimi naplněni jsme odcházel, a hovořili jen o lidech, místě o našem Pánu. Přesto mohou naše rty teoreticky prohlašovat, že jsme byli „u Pána — v jeho zaslisené přítomnosti.“

Chceme-li být něčím užiteční pro Pána, musíme především jít k Němu samému, od Něho se učit a přijmat, pak se také budeme vracet jako bytosti, jím prozářené.

Jaká síla leží ve slovech a bytosti těch, kteří skutečně přicházejí od Pána! Abram přišel z přítomnosti Boží a opustil svou rodnou zemi, přibuzné i otcovský dům a kráčel po cestě víry.

A když přišel z přítomnosti Melchise-dechovy, nesl v sobě obraz nebeského člověka, který odepřel požehnání krále sodomského a nechtěl od světa ani uznání ani odměnu. — Stejně tak pro roci Starého zákona přicházel z přítomnosti Hospodinovy a potom jejich ústa hovořila slova, která od něho slyšeli. Stará prorokyně Anna přišla z přítomnosti Pána a „hovořila o Něm ke všem, kteří v Jeruzalémě čekali na spa-

sení.“ Pavel a Silas ve vězení ve Filipis přišli z přítomnosti Páně a vyzařoval z nich obraz slávy milosti Boží, v níž přinesli spasitelou zvěst evangelia žádářníkovi, který je předtím trápl a potom stál před sebevraždou.

Kéž bychom všichni více rozuměli, co to je nejen k Pánu jít, ale také od Něho přicházet, aby i na nás byla zřetelně vidět záře jeho slávy.

v. d. k.

STORY KE KRÍŽI

SERIÁL 32

HUMNO ORNANOVO

„David dal Ornánovi za to místo obnos šesti set šekelů zlata. I vybudoval tam David Hospodinu oltář, obětoval zápalné a pokojné oběti a vzýval Hospodina. Ten mu odpověděl ohněm seslaným z nebe na oltář pro zápalné oběti. Hospodin pak poručil andělu, aby schoval meč do pochvy“.

1. Paralipomenon 21, 25—27

Bůh mi dopřál, že jsem směl v životě hodně cestovat. Přitom jsem překročil různé hranice. Byly to pro mne vždycky vzrušující chvíle. Přitom však nezapomenu, jak jsem překročil hranici poprvé. To jsem byl ještě malý chlapec. Byli jsme s tatínkem na výletě v Alsasku. Na jednom osamělém hřebenu Vogéz jsem uviděl první hranicí kámen. Srdce mi prudce bušilo, když jsem stál jednou nohou ve Francii. Konečně jsem si na tu vzrušující událost trochu zvykl a bavil jsem se tím, že mohu stát jednou nohou ve vlasti a druhou v cizině.

Snad už tušíte, že dnes bude řeč o hranicích kamenech. Vlastně jen o jediném — o tom nejdůležitějším. Znáte tento nejvýznamnější HRANIČNÍ KÁMEN na světě? Je to kříž Pána Ježíše na Golgotě.

1. Neobvyklý příběh jedné hranice

Na tomto místě Starého zákona se vypráví o tom, jak v Izraeli rádil mor. Na takovou epidemii se pochopitelně můžeme dívat tak, že bude řeč o mikrobech a o hygienických opatřeních. To má jistě své opodstatnění. Ale Bible nám ukazuje na něco jiného — na příčinu této události. Svatý Bůh se rozhněval na Izrael. Anděl zhoubce procházel zemí. Nebyl to tentýž Boží posel, který kdysi v Egyptě hubil prvorodené? Ted však nebudeme rozebírat ani příčiny tohoto Božího soudu nad Izraelem. Stačí, když se zde naučíme, že existuje Boží hněv a soud. Kdyby naše doba nebyla tak zatvrzela, slyšela by dobře poselství Bible: „Nemylte se, Bůh nebude posmíván. Nebo cožkoli rozséval by člověk, to také sežne.“ Luther říká ve svém katechismu právem: „... proto se máme bát jeho hněvu...“

Jistý kazatel kdysi pozval jednoho muže, aby si v neděli poslechl Boží slovo. Pozvaný odpověděl se smíchem: „V neděli? V neděli si dávám do pořádku účty!“ Kazatel mu na to vážně odpověděl: „Můj milý, obávám se, že den soudu prožijete podobně.“

Máme však anténu, která nám tento hněv umožňuje cítit. Je to naše svědomí. Je to dobré, když se naše svědomí probudí. Velký kazatel Spurgeon uvedl, že první

ní probuzenf prožil jako chlapec, když mu maminka říkala: „Karle, kdybys měl jít do záhuby, musela bych v den soudu říci Bohu: „Pane, tvé soudy jsou svaté a spravedlivé!“

Vraťme se však k našemu příběhu. Zde mor pustošil zemi až do chvíle, kdy Bůh řekl andělu: „Dost!“ Anděl stanul na humně Ornana Ježuejského. Je dojemné čist, jak tam David běžel, jak viděl stát anděla zhoubce mezi nebem a zemí s taseným mečem, jak rychle koupil od Ornana pole, postavil oltář a vzýval Boha. Tu spadl oheň s nebe na oltář jako znamení toho, že pohroma skončila.

Oltář tvořil hranici. Až sem došel Boží hněv. Ale právě zde skončil. Na druhé straně oltáře byl pokoj a mír.

2. Kříž je dělící hranicí

A tím se tento oltář stává předobrazem kříže Pána Ježíše. Povšimněme si toho, že oltář byl hranicí mezi říší hněvu a královstvím milosti. Všechny starozákonné Boží oltáře poukazují na oltář, na němž byl obětován Boží beránek, který snímá hřich světa — na kříž. Kříž tvoří hranici mezi světem propadlým Božímu soudu a mezi královstvím jeho milosti.

Všimněme si dále toho, že tento oltář Bůh uznal, a to tak, že seslal nadpřirozeným způsobem oheň z nebe. Rovněž obět Pána Ježíše uznal Bůh podobně — vzkříšením z mrtvých. Tím dal Bůh jasně najevo, že je mu obět Jeho Syna příjemná a že kříž tvoří hranici Jeho hněvu.

Kříž je tedy touto hranicí. Kdo se ještě neobrátil k ukřižovanému Spasiteli, je ještě stále v oblasti Božího hněvu. To je nebezpečné místo, před nímž se máme varovat. Kdo však s vírou přichází k ukřižovanému Pánu, vstupuje do království milosti. To je překrásné království. Zde je pokoj a radost v Duchu svatém. Zde je život a blaženost. Bůh se člověku stává Otcem. Člověk k Němu smí přicházet a těší se na chvíli, kdy bude smět žít trvale v Jeho přítomnosti. Tuto hranici smí překročit kdokoliv. Je otevřena pro všechny lidi. Již prvního dne, ve velikonoční pátku, ji překročil zločinec, ukřižovaný po boku Pána Ježíše. Setník, stojící pod křížem, ji překročil také.

Pro výstrahu však musíme říci ještě jednu závažnou skutečnost. S tímto kamennotíž nelze dělat to, co jsem dělal jako chlapec ve Vogézách. Nelze stát napůl zde a napůl tam. Některí lidé by rádi žili v království Boží milosti, ale přitom užívali „výhod“ a lákadel světa. Ale to není možné. Patříme vždy jen do jednoho z obou světů.

Kéž plně pochopíme, že hranici mezi říší Božího hněvu a královstvím milosti tvoří kříž Pána Ježíše. My lidé bychom si totiž rádi vytvořili své vlastní hranice. Někdo například říká: „Jsem přece dobrý člověk. Jak by se Pán Bůh na mne mohl hněvat?“ Moji milí, v království hněvu jsou vyslovení hříšníci, ale také mnoho dobrých lidí. V království milosti jsou však výhradně jen lidé smíření s Bohem. To je rozhodující kritérium. Hranici je výlučně Kristův kříž. Nedomnívejte se také, že se s neobráceným srdcem odvoláte na cokoliv jiného, třeba na to, že jste byli v dětství pokřtěni. Krok výry ke kříži nelze totiž nahradit nicím.

A ještě jedna skutečnost: Za svého života jsem prožil mnoho změn hranic. Avšak hranice mezi ztraceností a milostí je neměnná, je věčná. Tuto hranici určil sám Bůh.

3. Útek přes hranice

Četl jsem jednou, jak za dob tzv. Třetí říše gestapo pronásledovalo jednoho muže. Utíkal jako štvaneč. Hnala jej nevýslovná hrůza. Jak vzácná byla chvíle, když během temné noci překročil švýcarskou hranici! Byl v bezpečí. Když vyšlo slunce, byl již na svobodě. „Jsem zachráněn!“ připomínal si stále, když se ocitl na druhé straně hraničních kamenů.

Podobně to prožívají lidé, kteří přišli ke kříži Pána Ježíše. Předtím ve svém svědomí cítili stále více a více Boží hněv. Věděli, že se musí změnit, avšak nedokázali to. Jejich srdce bylo proto plné hrůzy a nepokoje. Utíkali před Božím slo-

vem, protože se jim zdálo, že obsahuje jen a jen hrozby. Až nakonec stanuli u hraničního kamene. Mikuláš Zinzendorf (1700–1760) zpívá v jedné své písni něco podobného jako my:

Ó, nikde duše není
tak v svatém rozechvění,
tak nebem ováta,
jak v blízkosti tam kříže,
jímž zemi s nebem víže
Jen Golgata.
Buď Bohu dík.

W. B.

NESVATÍ SVATÍ

Pod pojmem „svatí“ si dnes lidé většinou představí bytostí žijící v dávné minulosti, řadí je do říše pověsti a legend. Člověk mimořád vyvstanou před očima barokní sochy na Karlově mostě v Praze či obrovské obrazy v ponurém přítmí katedrál. Stali se svatými vlastně až dodatečně, „in memoriam“, až druzí lidé ocenili jejich význam.

Bible však chápá pojem „svatý“ v Novém zákoně úplně jinak. Předně hovoří a piše o ŽIJÍCÍCH SVATÝCH a k ŽIVÝM SVATÝM. Tak aspoň oslovuje apoštola Pavla ve svých dopisech věřící lidí v Římě, v Korintě, v Efese, ve Filipis, v Kolosích a jinde, o svatých píše apoštola Jan ve své knize Zjevení.

Dalším zásadním rozdílem mezi biblickou zprávou a vztýmí představami je způsob, jakým se lidé vlastně svatými stali. Ne rozhodnutím ustanovené skupiny lidí na základě pečlivého přezkoumání všech předložených skutečností, ne na základě bezúhonné pověsti či nehybných zásluh, i když vsech těchto dobrých vlastností si vážíme. Bible nám podává své poselství na toto téma zcela jinak. Pán Bůh učinil svatými ty, kteří jsou milostí spaseni skrze víru (Ef 2, 8), a to pro smrt svého Syna, Pána Ježíše. Proto může apoštol Pavel napsat Kolosenským, že děkuje „Otci, kterýž hodné nás učinil LOSU SVATÝCH ve světle, vytrhl nás z temnoty a přenesl do království milého Syna svého“ (Ko 1, 12.13). Svatými se stáváme pro smrt Pána Ježíše — „i vás,

někdy odcizené a nepřátele v myslí skrze skutky zlé, nyní již smířil tělem svým skrze smrt, aby vás postavil SVATÉ a nepoškrvnené a bez úhony před obličejem svým“ (Ko 1, 21.22). Podobně o tom piše i apoštol Petr (1Pt 1, 15.16). Kdo tedy přijal věrou v oběti Pána Ježíše Krista Bohem nabízenou milost, dosáhl odpustění hříchů, záchrany pro věčnost, ospravedlnění a pokoj s Bohem, stal se Božím dítětem a také — SVATÝM. Z toho můžeme teď vyvodit dva důležité závěry:

- svatými se lidé stávají již během svého pozemského života,
- svatým činí člověka výhradně sám Bůh, a to z pouhé milosti, bez jakýchkoliv předchozích podmínek a zásluh.

Co to ale znamená být SVATÝM v praktickém životě? Pojem SVATÝ (je obšírně vyložen např. v Biblickém slovníku Adolfa Novotného pod heslem Svatý, svatost) obsahuje vlastně dva zcela odlišné významy: na jedné straně znamená oddelenost pro Boha, vzbuzující k němu posvátnou úctu a bázeň pro jeho Boží svrchovanost a majestát, na druhé straně ale způsobuje také laskavost, milosrđnost, dobrotiost, zbožnost, čistotu a nevinnost. Myslim, že je to výstížná odpověď na to, co to znamená být svatým. Náš život má být poznámen oběma těmito vlastnostmi.

Napsal jsem MÁ BÝT. Zde totiž narážíme na důležitý moment svatosti, který přispěl i k názvu tohoto článku. Svatost má totiž dvě stránky — Boží a lidskou. Ta první je neměnná — souvisí s naším POSTAVENÍM v Kristu. Pán Bůh své dary nelituje, nedává je ukvapeně, ani je nebere zpět, jako my lidé. (Je ovšem otázka, zda v jednotlivých

případech došlo skutečně ke znovuzrození nebo zda šlo o lidské vzplanutí cítů či nával horlivosti.) Je zde však také zcela nepochybně i lidská stránka svatosti, související s naším okamžitým STAVEM, který se může značně měnit a závisí na tom, kam je upřen náš zrak víry. Proto zde platí slova apoštola Petra: „Jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života“ (1Pt 1, 15). Proto také dodnes platí závěrečný vzkaz věřícím ve Zjevení Janové: „Kdo je svatý, posvět se ještě...“ (Jz 22, 10). Náš život má být posvěcován — uvědoměle a vědomě zaměřován na vůdce a dokonavatele naší víry — Pána Ježíše. Jen tak budeme moci žít ve shodě postavení a stavu, v jednotě slov a činů, víry a jejich skutků, vyznání a života.

Z dějin víme, že ne všichni svatci byli svati, že životy některých z nich byly poznámenány nesvatostí. Mělo to hrozné důsledky v životě jiných lidí — bylo zneváženo Boží slovo (Tt 2, 5; R 14, 16). A o to jde i dnes. I náš život, můj a tvůj, se MUŽE STÁT životem nesvatých svatých. V minulosti to byl Démas, který si zamiloval svět, Ananiáš a Zafira, kteří byli spoutáni leskem pe-

něz, Jan Marek, utíkající při první překážce svěřené odpovědnosti, či Petr, uchylující se k pokrytectví ze strachu před židovskými spoluobhájci. Nejde však o ně, o svědky minulosti, teď se jedná o nás. Stejně nebezpečí hrozí i nám dnes bez výjimky. Zaměřujme proto svůj pohled na svého Mistra a následujme jej. Jinak se staneme „nesvatými svatými“. Se všemi důsledky. Pro sebe vezmeme škodu před soudnou stolicí Kristovou. Ale také — a to je mnohem horší — se staneme překážkou lidem kolem nás, věřícím i nevěřícím. Způsobíme, že lidé si zlehčí Boha, protože lidé hodnotí Boha většinou ne na základě Jeho slova, ale právě podle toho, jak se projevuje v mém a tvém životě. Drahý bratře či sestro, uvědomuješ si, jaké důsledky má tvůj nesváty život pro nevěřící lidi? Viš, že jim můžeš zabránit v příchodu ke Spasiteli hříšníků? Uvědomuješ si, že můžeš být pohoršením i svému věřícímu bratru či sestře? Může žít nesvaté jen proto, že ty, který máš být příkladem, žiješ podobně. Chceš být nesvatým svatým? I nám dnes platí slova: „Pána Boha posvěcuje v srdečích svých. Hotoví pak buďte vždycky k vydání počtu...“ tp

Před časem v jednom shromáždění pozvedl sloužící bratr během kázání dlouhou tužku s ostrou špičkou a zeptal se, kdo umí postavit tuto tužku na špičku tak, aby zůstala stát. „Pokuste se o to někdo a já vám to pak předvedu,“ vybídl posluchače. — Některí se pokoušeli postavit tužku tak, aby stála na špičce, ale samozřejmě marně. Konečně všichni uznali: „Nejde to.“

Tu řečník prohlásil: „Nyní vám předvedu, že to možné je!“ Pak postavil tužku na špičku a přitlačil ukazováček na její horní konec. „Vždyť ji držíte!“ zvolalo rozčarované shromáždění.

Bratr to hned vysvětlil: Právě tak je to s naším životem. Sami nemůžeme — ani nedokážeme stát vzpřímené. Při každém pokušení padáme do špin, do nepoctivosti. Je zde však Někdo, kdo nás může držet — Pán Ježíš Kristus.

Zdá se ti, že zvládneš svůj život sám? Přiznejme si otevřeně, že se to nikomu z lidí nepodaří! Náš život je jen tehdy v pořádku, stane-li se jeho vůdcem ten, který má naří právo: Spasitel Pán Ježíš Kristus.

přel DZ

- ◆ Zlé myšlenky nejúčiněji přemůžeme, když je nepřipustíme ke slovu.
- ◆ Naslouchání jeden druhému je větší služba než mluvení.

Proč při památce Páně není náš zpěv doprovázen hudebním nástrojem?

„Nová píseň“ vykoupených lidí zaznívá nejprve v srdci: „Zpívajíce a plésajíce v srdečích svých Pánu“ (Fp 5, 19). Když je srdce naplněno Pánem, zpívá. Zpěv církve je tedy záležitostí srdce, proto je to **duchovní zpěv**. Bez účasti srdce člověk zpívá jen sám sobě nebo kvůli druhým, ale při zpěvu duchem se zpěv stává modlitbou: „Mluvíce sobě vespolek v žalmích, v chválách a v písniach duchovních“ (Fp 5, 19). Zpěvem „mluvíme“ jeden k druhému, společně vyjadřujeme totéž slovo, tutéž modlitbu. To, že společně nerozmlouváme, nýbrž zpíváme znamená, že zpívané slovo převyšuje lidská slova, jež bychom chtěli povědět. — Proto zpíváme písni díků, chval, vyznání i proseb. V písni je Boží slovo zvýrazněno. Předpokladem opravdového společného zpěvu ve shromáždění je oddanost Slovu, zapojení do obecenství, pokora a kázeň.

Protože píseň při památce Páně znamená dobrořečení Pánu, Jeho oslavu, velbení Jeho jména, církve tyto písni zpívá **jednohlasně**. Vzletný tón jednohlasného zpěvu se opírá o pevné Boží slovo, a proto nepotřebuje podbarvení dalších hlasů ani hudební doprovod. „Abyste jednomyslně jedněmi ústyoslavovali Boha a Otce Pána našeho Jezukrista“ (R 15, 6). „Čistota jednohlasného zpěvu nezkalená cizími motivy hudebních variant, jasnost nenarušená temnou žádostí dát vedle slova právo i hudební pestrosti, prostota a střízlivost spolu s lidskou vroucností tvoří podstatu křesťanského zpěvu“, napsal D. Bonhoeffer. **Jednohlasný zpěv je především duchovní a ne hudební záležitost.** Při společném zpěvu zaznívá hlas sboru a ne jednotlivce nebo hudebního nástroje (ovládaného opět jednotlivcem). Čím soustředěnější, pokornější a radostnější bude náš zpěv, tím hojnější požehnání zakusíme. I společný zpěv ve shromáždění slouží k rozšíření našeho duchovního pohledu, ke vzdělání, potěšení, posílení vnitřního člověka. Ale při zpěvu u památky Páně se hlasitě svými ústy připojujeme ke chválám bratří k oslavě Pána, k vyznání vděčnosti za spasení. Duchem jsme (nebo máme být) cele zaujati Spasitelem a nemá nás v tom rušit soustředěnost na to, abychom melodicky zpívali jiný než první hlas a dodržovali rytmus udávaný hudebním nástrojem. Ne melodie, ale slova, ne správnost taktu, ale vroucnost srdce jsou důležitější pro požehnané obecenství u památky Páně.

- ◆ Nejbližší cesta k bližnímu vede skrze modlitbu.
- ◆ Starozákonní den začínal večer a končil opět západem slunce. To byl čas očekávání. Novozákonní den církve začíná východem slunce a končí opět rozbreškem nového dne. To je čas naplnění.
- ◆ Život v obecenství začíná ranní pobožností u Božího slova.
- ◆ O naší životní cestě nerozhoduje naše srdce, ale Boží slovo. Proto musíme poznávat Písmo pro naše spasení.

MYŠLIENKY O POKOJI

(R 14, 17)

Úvodný verš nám hovorí, čo kráľovstvo Božie nie je a čo je. V každom prípade nie je pokrm a nápoj. Nie však v potrebnom množstve pre život, ale vo forme hodovania, užívania tohto sveta. Ak však chceme hovoríť o Božom kráľovstve ako o kráľovstve pokoja, musíme hovoríť aj o „druhej strane mince“ — o „tmavom pozadí“, na ktorom vynikne podstata — pokoj. Tmavé pozadie je vlastne riša ne-pokoja, kde je vladárom Satan a jemu vlastné „hodnoty“, teda hriech, neposlušnosť, vzbura, rozbroje, ale aj kulty pokrmov a nápojov. Nepokoj — to je vlastne strata Boha, oddelenie od Noho. Nepokojný človek, človek bez Boha (bezbožný) i keď veriaci, má v podstate rozdelenú mysl, stará sa o veci sveta, je pôvodcom nedozumení, je nestály, ponáhla sa k nesprávnym cieľom.

Druhá časť úvodného verša — kráľovstvo Božie je... pokoj, zahrňuje akoby tri oblasti: 1. Kráľ-Boh, 2. Kráľovstvo, 3. Pokoj.

V Božom kráľovstve je rozhodujúci Kráľ, Panovník, Vladár. V tejto súvislosti možno hovoríť o vláde všetkých troch Božských osôb — teda Boh, Otec, Stvoriteľ je Boh pokoja, Pán Ježiš je tiež nazývaný Kráľ pokoja, Knieža pokoja i Svätý Duch je vládnou mocou v kráľovstve pokoja, pričom mu pripadá skôr akási výkonná moc.

Kráľ nemôže byť bez kráľovstva, riše. Táto má svoje hranice, územie, kde bývajú určití obyvatelia — príslušníci kráľovstva, platia tam určité zákony, pravidlá, poriadok, mena, hospodárstvo apod. Božie kráľovstvo na tejto zemi tvoria zásadne spravedlnenosť, vykúpení, obrátení ľudia. Tito tvoria univerzálnu Cirkev, kde sa uplatňujú všetky evidentné znaky kráľovstva.

O pokoji možno hovoríť tiež v troch rovinách: a) pokoj v minulosti, b) v prítomnosti, c) v budúcnosti.

Kráľovstvo pokoja v **minulosti** — to bol raj. Došlo tu však k narušeniu pokoja, vzbure, neposlušnosti a pádu. To všetko zapríčinil „autor“ všetkého zla, Boží odporca — Satan. V **prítomnosti** záleží kráľovstvo pokoja predovšetkým na usporiadanie vzťahov človeka s Bohom a s Pánom Ježišom Kristom. Keď človek prijíma Krista za svojho osobného Spasiteľa, dochádza k zmieraniu s Bohom, stáva sa občanom Božieho kráľovstva pokoja. Toto kráľovstvo prišlo na tento svet v Kristovi, nie je však z tohto sveta, má nebeský pôvod. V **budúcnosti** sa kráľovstvo pokoja prejaví v absolutnom usporiadanií vzťahov medzi Stvoriteľom a tvorstvom, i v rámci tvorstva. Nastane pokoj od živlov, pokoj medzi ľuďmi a zvieracou rišou, pokoj medzi tvorstvom v živočíšnej riši navzájom.

Aby sme si mohli ozrejmíť lepšie Boží pokoj a jeho pôsobenie, treba vychádzať z tohto pojmu všeobecne. Ilustrovať to možno na jeho vyjadrení v 1. storočí v Palestíne. Ako vieme, vládli tu Rimania, vo filozófii Gréci a žili tu „domáci“ — Židia. Každý mal pri slove „pokoj“ určitú predstavu. Rimania hovorili o pokoji vtedy, keď bol mier zbraní, keď sa nebojovalo, vojaci boli pri svojich rodinách. Gréci chápali pokoj ako duševnú rovnováhu, vyrovnanosť, schopnosť povzniesť sa nad prípadným nezdarom. Židia však chápali pokoj — Šalom, Sálem — ako usporiadanie vzťahov k Bohu, keď sa v plnom rozsahu prejavovalo Božie požehnanie v duši i navonok. A o tento Boží pokoj ide dnes aj nám.

Predmet možno rozdeliť do troch základných časťí: 1. Pokoj s Bohom a vnútorný pokoj kresťana, 2. Pokoj s bratmi a sestrami navzájom, uprostred rodiny, zboru a Cirkvi, 3. Pokoj so všetkými ľuďmi okolo.

1. Pokoj s Bohom, jeho dosiahnutie,
je v podstate jednorázová záležitosť. Človek ho získava úprimným pokániom, znovuzrodením z Ducha Svätého. Pre človeka všeobecne platí Augustínov výrok: — Nemôže byť spokojná a šťastná ľudská duša, kým nespočinie v Bohu. Z Božej

strany je pokoj dar a nezaslúžená milosť pre človeka. Prístup k Bohu však nie je možný bez spravodlivosti. Ako však dosiahnuť spravodlivosť a tým i pokoj s Bohom, keď z Písma vieme, že „nieto spravodlivého ani jedného“? Spravodlivosť naplnil iba Pán Ježiš Kristus a tým vydobyl hriešnemu človeku právo dosiahnuť pokoj s Bohom. V Kristovi je skutočné naplnenie proroctva — „Spravodlivosť s pokojom sa pobožkajú“. Pri tomto akte nejde len o akúsi opravu, ako sa napr. opraví niekedy poškodené auto. Už to prosté nie je ono. Tu sa vytvára naprosto nový vzťah, nastáva nový život, a to vsetko z milosti Božej. Nie nadarmo apoštol Pavol šestnásťkrát vo svojich listoch veriacim píše: Milosť vám a pokoj... Po znovaurodení príde do srdca, do myseľ pokoja, ktorý Pán Ježiš kvalifikuje ako jeho pokoj (J 14, 27). Je to stav vnútornej pohody a harmónie, akoby stav malého dieťaťa po kojení (snáď odtiaľ sa odvodužuje PO-KOJ). Alebo je to ako keď uprostred búrky a vlnobitia malé dieťa sa spokojne hrá v kajute lode. Okolo je plno nepokoja, búrok, fažkostí, problémov. V srdci Božieho dieťaťa, ospravedlneného vierou z milosti však môže a má byť pokoj. Sadrach, Mézach a Abedného v ohnivej peci boli naprosto pokojní, pretože po ich boku stál Tvorca pokoja, ten štvrtý uprostred plameňov. Pokoj Boží má strážiť naše srdcia i myseľ (F 4, 7). Do nášho srdca sú brány — oči, uši, ústa a tie musia mať stráž. Kolko nepokoja príde do duše, keď sa brány neustrážia Tomu, aby nás Boží pokoj strážil, predchádzajú verše 4–6 z Listu apoštola Pavla Filipiánom, 4. kapitoly: — radujete sa v Pánovi, buďte navzájom privítaví, proste, ďakujte, modlite sa. To sú cesty k pokoju. V konečnom dôsledku pokoj nie je cieľ. Cieľ je radosť. Podľa 14, 17, je poradie: Spravodlivosť, pokoj a radosť. Teda radosť je „cieľová stanica“, pokoj je prostriedok. Jedno i druhé je však navzájom podmienené. Ak sa pokoj stráča vplyvom hriechu a starostí, zármutkov, žiaľov či nemoci, cesta k nemu je zase len po stupňoch: vyznáanie hriechu, jeho opustenie, odpustenie a radosť v Pánovi. Radosť aj v slzách, prívetivosť aj ku zlým ľuďom, v modlitbách prevládajúce ďakovanie. Vtedy bude pokoj Boží vŕfafiť.

2. Pokoj v spoločenstve veriacich

Ak je vytvorené spoločenstvo z ľudí, ktorých srdcia a myseľ sú strážené pokojom Božím, je predpoklad, že aj v tomto spoločenstve, rodine, zbere, v Cirkvi bude pokoj. Záleží však na každom jednotlivcom, na jeho vzťahu k Bohu, na pôsobení Duha Svätého, ktorého je pokoj okrem iného ovocím.

Isty obchodník s rybárskymi sieťami v Taliansku ponúkal tzv. nezničiteľnú sieť. Starý rybár, ktorý si ju kúpil, ju po čase chcel vrátiť s tým, že je na nič. Keď sa tomu obchodník divil, rybár vysvetlil celú záležitosť: — Načo sú nám perfektné, nezničiteľné siete, ktoré nás okrádajú o pokojné chvíle vzájomného besedovania pri opravách. Tak je to aj v spoločnosti Božieho ľudu. Pestujme obecennosť pri „starých sieťach“ Božieho slova a bude nás sprevádzat pokoj.

Spoločenstvo veriacich je ako orchester, spevácky zbor. Každý musí chytiť tón a držať ho, aby bola harmónia, aby to „znelo“. Ak niekto spieva alebo hra o pol tóna vyššie alebo nižšie, harmónia, pokoj je narušený. Základný tón udáva Pán Ježiš Kristus a je ním obrazne povedané tón „L“ — láska.

Je veľa moderných prostriedkov, ktoré nás aj o pokoj v spoločenstve uberajú. Akejsi starkej sa pýtali vnúčatá: — Babička, ako ste mohli kedysi žiť bez televízie, rádia a bez novín? Odpovedala: — Vtedy sme žili! Pokojne a krásne.

Niekto si snáď povie — opustím zhromaždenie a budem mať pokoj. Ako onen pustovník, ktorý si mysel, že v samote bude mať aj pokoj. Šiel s džbánom na vodu, trochu sa pošmykol, s džbánom o čosi zavadil, džbán sa rozbil a bolo po pokoji.

V spoločenstve veriacich existuje akási interakcia — jedno koliesko rozkrúcuje druhé, tretie a stroj funguje. V modernej reči počítačov ide o program „pokoj“. Každý jednotlivec má nejaký výpočtový uzol. Musí ho však dotiahnuť do konca, aby sa program dostal k cieľu. Nemôžeme sa usilovať o vyniknutie na úkor

druhého. Kto sa ukazuje pred ľudmi, sa vlastne skrýva pred Bohom a pripravuje sa tak o pokoj, ruší pokoj v obecenstve Božieho ľudu. V súčasnosti hovoríme o nemoci, ktorá sa volá psychoneurotika. Takým „psychoneurotikom“ bol v prípade záberania Pána Peter, v fažkostach Pavol a mnohí iní. Nepokoj v srdci vedúcich osobností narušal aj harmóniu celku, často dochádza k „zavretým dverám“ zo strachu. Prichádza však Pán a pozdravuje svojich: — Pokoj vám! Ak naozaj vídime Pána, zavladne medzi nami pokoj a budeme sa radovať.

3. Pokoj okolo seba

Okolo nás sa veľa hovorí o pokoji, o mieri. Všetci si ho vrúcne želáme a usilujeme oň. Vo svete však panuje napätie a neistota, zbraní je pripravených na zničenie aj štyroch zemegulí. Kresťania majú v tomto prostredí pôsobiť pokoj.

Možno nás niekedy zachytiť tzv. spravodlivý hnev a sme náhľadní súdňi, aj odsudzovať. Veriaci človek má byť trpečlivý a zdržanlivý. Kritika áno, ale konštruktívna, začať od seba a jednat v láske. V zmysle slov Pána Ježiša, ak nás niekto požiada o sprievod na jednu miestu, chodme s ním dve. Máme ale právo nenechať sa zneužívať. Pokoj áno, ale nie za cenu nespravodlivosti, nepravdy, nie odťahovanie sa od problémov iných.

Pokoj býva spojený so soľou, rajom, statočnosťou i odvahou. Ak sa necháme cele ovládať Kráľom pokoja, budeme žiť pozitívne i šfastne, kým nezavladne pokoj definitívny na nebi i na zemi. Na túto dobu ešte len čakáme a tešíme sa na ňu.

Boží pokoj je nesmierné vzácný dar. Má svoju šírku, dĺžku, hĺbku i výšku, tak ako láska podľa Ef 3, 18. Jeho pôsobenie je vlastne neobmedzené. Kráľovstvo nebeské je vo svojej podstate neobyčajné. Neobyčajné najmä tým, že sám Kráľ položil svoj život za svoj ľud. Aby sme my mohli mať pokoj, On tesknil, rmútil sa, bol nepochopený i zavrhnutý. Ako hlavná moc pôsobi v tomto kráľovstve spojená s lúbením sa Bohu a prívetivosťou oproti všetkým ľuďom. Tak sa tvorí a vládne Boží pokoj.

Z hlavných myšlienok na celoslovenskom záidení kresťanských zborov v Bratislave v dňoch 1. a 2. 9. 1984 spracoval
jk

Jim Irwin, kresťan - kosmonaut, vykonal úspešný let ze Zeme na Měsíc a zpäť v kosmickej lodi programu „Apollo“ v roce 1971. O deset let později se znenadání ocitl zcela bezmocný se svou manželkou na Bahamských ostrovech. Jednoho rána se sám vydal v malé lodi na blízký ostrov. Přistál však na opačné straně. Pokusil se znova nastartovať, ale motor vypověděl službu. Po úporém věselování ztratil nakonec orientaci, když ho silný mořský proud zanesl na otevřené moře. Ve chvíli, kdy si zcela uvědomil svou naprostou bezmocnost, se z milosti Boží setkal s jach-

tou, jejíž osádka mu poskytla pomoc.
Je to výstižný obrázek dnešného človeka! Lidé s veľkými zkušenosťami a vedeckými znalosťami, lidé létajúci do vesmíru sú zde na Zemi veľmi často bezmocní v celé řadě praktických životných situácií! To platí zejména v oblasti morální. Proti zlému a silnému proudu, ktorý nás unáší, nemôžeme sami nic dělat. Apoštol Pavel píše o této bezmocnosti v 1. kapitole listu Rímanům. Je zde popsána zvrátenosť a bezuznosť, v níž se človek zmítá.

Ale chvála Bohu, že je zde záchrana — pomoc štúry. Bůh vstoupil do lidských dějin v osobě svého Syna Pána Ježiše Krista. On žil mezi námi, zemřel za naše hřichy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Můžeme mít úžasné technické znalosti, můžeme vědět, jak se dostat na Měsíc, ale nebudemeli znát Pána Ježiše, pak nebudemeli mít Záchráncu, který nás vytáhne z rozbouraných vln našich pozemských lidských vásní, hřichů a mravních zvráteností.

přel -hk

Z BLÍZKA

I Z DÁLI

Z BLÍZKA...

Nedaleko shromáždení se naskytla možnosť koupit rodinný domek pro mladou věřící rodinku. Úspory rodičů z obou stran vystačily asi na polovinu prodejnej ceny. Zbytek si bylo nutno vypújiť. Otec se radil se starším sboru, ktorý řekl: „Vlastní penize nemám, ale záptám se bratří ve sboru.“ Navštívil tedy jednu rodinu, kde už předběžně věděli, oč se bude jednat. Proto měli připravenou odpověď s podmínkami: na mírný úrok a za úhradu poplatku za zkrácení výpovědní lhůty ve spořitelně. Cestou domů potkal zprostředkovatele jiného bratra. Ten slibil, ale ještě se poradí s manželkou. Druhý den přišel a vyložil peníze na stůl. Překvapený starší sboru sháněl papír a pero na sepsání kvitance, případně dalších podmínek. Věřitel však odmítl a odkázal je, aby další starosti svěřili Pánu.

Před několika lety navštívila naše shromáždění jedna starší sestra, která měla až dosud obecenství ve sboru baptistů. Nyní se však přestěhovala a musela by tam obtížně dojíždět. Hledala v blízkosti nového bytu věřící a našla náš sbor. Po dohodě se staršími ve svém původním sboru se stala pravidelnou účastnicí Památky Páně a dalších našich shromáždění. Brzy se sblížila se sestrou z našeho sboru stejněho věku. Když jedna nebo druhá nepřišla, už byla starost, co se přihodilo. Letos brzy zjara sestra Marie Hanušová těžce onemocněla a za několik dnů ve věku 85 let ji Pán pozval do nebeského domova. Několik týdnů později její přítelkyně, jen o dva roky mladší, Marie Doleželová, i při svízelém zdravotním stavu byla ještě při Památce Páně. Následující neděli nás překvapila zpráva její dcery, že maminka náhle zemřela. Obě milé sestry měly vždy velikou radost z obecenství s Pánem a se spoluživoupenými. Jejich Spasitel jim připravil nyní vyšší radost v nebeských příbytcích, do kterých povolal v srpnu i obětavou a oblíbenou sestru Františku Helebrantovou.

... I Z DÁLI

Navštívila nás po několika letech mladá lékařka ze Súdánu, která v Praze vystudovala a uvěřila v Pána Ježiše Krista. Po studiích se vrátila do rodné země, kde však musela překonávat obrovské potíže a často byla na konci svých tělesných sil. Ale nebeský Pastýř nezapomněl na svou ovečku a po nějaké době ji připravil snesitelnější podmínky. Ušetřila si i peníze na delší cestu, aby se mohla podívat do světa. Zastavila se tedy i mezi svými spoluživcemi. Měli jsme s naší milou sestrou Insaf překnou vzpomínkou besedu.

vt

Ó, jak věrný přítel Ježíš

Autor této písni Josef Scriven, pocházel z Irsku, ale už v mládí se odstěhoval do Kanady. Prožil veľký otres, když mu den před svatbou utonula snoubenka. Zdrcený, zoufalý mladík hledal útěchu a našel ji v náruči Pána Ježiše Krista; ten se stal jeho nejlepším přítelom. Scriven vepsal svoji bolest do písni. Je v ní vyjádřena pevná důvěra v lásku Pána Ježiše, která se nemění, ani když ztrácíme své nejlepší přátele.

Scrivenova matka prožívala jednou velké utrpení a zármutek a tehdy jí syn poslal svou písni: „Ó, jak věrný přítel Ježíš.“ Dlouho znali tuto písni pouze oni dva, teprve krátce před Scrivenovou smrtí našel text písni soused, který jej ošetřoval. Slova písni jej zaujala, a proto se ptal na její původ. Scriven mu vše vyprávěl a na konec poznamenal: „Pán Ježíš a já jsme složili tuto písni společně.“ Ke slovům byla později složena i melodie. Tak se písni stala známou a dodnes je útěchou těm, kdo trpí podobnými nesnázemi, bolestmi a utrpením.

D. O.

BOŽÍ SLÁVA U ČLOVĚKA

V šichni zhřešili a nemají slávy Boží" (Ř 3, 23). — To tedy znamená, že ji člověk někdy měl, že mu ji Bůh dal a člověk ji ztratil. Potvrzuje to i Ž 8, 6: „Slávou a cti jsi (Bože) korunoval jej (člověka)". Co ted? Lze získat ztracenou slávu zpět? Jak?

Slávu je třeba hledat tam, kde je. Zdrojem slávy je Bůh; Pán Ježíš je jím nositelem, čteme si o něm, že je Pán slávy (1K 2, 8). Svým životem zde dokázal oslavit Otce, rozmnožit jeho slávu a také svou pokorou a poslušností získal svou novou slávu jako Syn člověka (J 17; Fp 2, 6–11).

Jak získat Boží slávu? Pán Ježíš říká Martě nedaleko od Lazarova hrobu: „Budeš-li věřiti, užíš slávu Boží." (J 11, 42). Víra je prostředek, jímž se získávají všechna duchovní bohatství a hodnoty (věčný život — J 6, 47; spasení Ef 2, 8–9). Boží sláva se získává vírou, zároveň se spasením, s přijetím Pána Ježíše Krista. Jeho přítomnost v nás znamená naději slávy (Ko 1, 27).

Jak vypadá Boží sláva? — Už Mojžíš ji chtěl vidět: „Ukaž mi svou slávu!" Bůh mu odpovídá, že to nelze — člověk by to nepřežil. Pak jej přece schoval v rozsedlině skály a ukazuje mu jen hřbet, záda, aby mohl uvidět aspoň něco z Boží slávy. (2M 33, 18–23) Přitom si čteme: Já způsobím, aby kolem tebe prošlo všechno mé dobré. My má-

me jen matnou představu o tom, co je to „dobro“, natolik jsme poskvreni hříchem; jaké to muselo být, když kolem Mojžíše prošlo všechno Hospodino-vo dobré. Boží sláva je vždy doprovázena Božím dobrem.

Na jednom místě říká Pán Ježíš svému Otci (J 12, 28): „Otec, oslav jméno své.“ Otec odpověděl: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Mezi lidmi, kteří byli u toho, vzniklo dohadování, co to bylo. „Zahřmělo,“ tvrdili někteří. „Anděl k němu mluvil,“ prohlašovali jiní. „Lidé tak žalostně nerozumějí Boží slávě; jedni ji mají za „hrom“ a bojí se, jiní za „andělskou řeč“, ale Pán Ježíš má příkladný vztah: „Otče...“ Jak je to užasné, že věřící člověk smí říci: „Otče...“ právě když druzí slyší hřmění nebo jsou svědky neslyšaných „andělských“ událostí. Boží děti mají Boží slávu doma, Kristus je tou slávou v nás (1K 15, 31).

Je ještě jeden způsob, jak člověk může přicházet do styku s Boží slávou: šířit ji, rozmnožovat, svým životem přispivat k Boží slávě. Jsme vyzýváni, aby chom vše dělali k Boží slávě (1K 10, 31). Máme Boha oslavovat svým tělem i duchem (1K 6, 20). Máme před lidmi chodit tak, aby oni sami — když uvidí nás způsob života — vzdávali Bohu slávu (Mt 5, 16).

A konečně, i naše představy o jeho slávě jsou nesrovnatelně chabé vzhledem ke skutečnosti. Naše tělo je neschopné vnímat Boží slávu, ale je pro nás připravené nové tělo, podobné (Ř 8, 18–23) oslaněnému tělu Pána Ježíše (Fp 3, 21). Nejen, že Pána uvidíme v plné slávě (J 13, 2), my sami budeme nositeli této slávy (Ř 8, 18). To je naše naděje.

Vý

OPRAVA

Prosíme čtenáře, aby si laskavě opravili tiskové chyby v básni Zklamání? na str. 87 čtvrtého čísla časopisu.
— ve 4. řádku 1. sloupce místo „poroby moci“ má být „poroby noci“,
— 7. a 8. řádek zespodu ve druhém sloupci zní:

Že naděj v smrti dá
zní dodnes

— 7. a 8. řádek ve 3. sloupci správně zní:

a smysl bytí nepoznán —
osudem všechněch dobr!

— Ukončení básni:

Jen Ježíš —
zář jeho lásky nezhasne
On nikdy nemá pro tě „Ne“
Jen jeho láska tebe zná
a v náruč Otce odevzdá!

Církevní představitelé v Banské Bystrici

Slavnostní shromáždění představitelů všech církví a náboženských společností v ČSSR na počest 40. výročí Slovenského národního povstání se konalo 4. září v Památníku SNP v Banské Bystrici. Zasedání, které svolal Výbor církevních a náboženských činitelů ČSSR na podporu Světového shromáždění za mír a život, proti jaderné válce, se zúčastnili nejvyšší představitelé a duchovní církví a náboženských společností a zástupci bohosloveckých fakult.

Jmérem Federální vlády ČSSR pozdravil shromáždění její místostředesa Matej Lúčan. Ve svém projevu též ocenil podíl církvi a věřících v národně osvobozenecém boji i jejich nynější úsilí za zachování světového míru.

Na závěr slavnostního shromáždění účastníci jednomyslně přijali prohlášení, z něhož uvádíme:

„Uplnulo 40 let od Slovenského národního povstání. Při této příležitosti sešli jsme se i my, představitelé a duchovní církví a náboženských společností a zástupci teologických fakult, abychom si v Banské Bystrici připomněli slavné, velké a vzrušující dny před 40 roky a uctili památku těch, kteří v bojích proti fašismu obětovali to nejdražší — svůj život...

Slovenské národní povstání přispělo k historickému vítězství svobody milových lidí celého světa nad fašistickým zlem, násilím a bezprávím; současně se stalo východiskem onoho mocného pohybu, jímž se zbidačené, zaostalé a podcenované Slovensko ponížených a urážených, přeměnilo na zemi hrdých a vzpřímených lidí, na zemi pronikavých sociálních změn a socialistických proměn. Slovenské národní povstání se stalo „živou a citlivou součástí našeho národního života“, nevysychajícím pramenem činného, činorodého a tvořivého lidstva, slovenského a československého vlastenectví. Slovenské národní povstání, Květnové povstání českého lidu a osvobození naší vlasti slavnou Sovětskou armádou představují základ i začátek všeho, čím jsme až dosud společensky, politicky a kulturně žili.

Na povstaleckých frontách bojovali i příslušníci našich církví; zasluhují nás obdiv, naši úcta a hluboký dík...

Duchovní a mravní zřídila náboženského přesvědčení a pevné víry ve vykupitelskou Boží moc nás vybízejí k neustálému posilňování a povzbuzování československého věřícího lidu v jeho budovatelském úsilí; též nás vybízejí učinit vše, co je v našich silách, aby se všichni lidé dobré vůle spojili a sjednotili v zápací proti zlověstným hrozbam termonukleární katastrofy, v úsilí o nastolení důvěry a spolupráce mezi národy. V současné době je povinností nás všech aktivně se účastnit boje za mír a proti válce; zároveň obětavě pomáhat při výstavbě, rozvoji a rozkvětu Československé socialistické republiky, jak nás k tomu povzbuzuje heslo: Buduj vlast, poslisi mír! Plnění této dvojjediné povinnosti je v souladu s naší věřností Boží smlouvou a Božím přikázáním.

„Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebe i země: Předložil jsem ti život a smrt, požehnání i zlořečenství; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo (5M 30, 19).“

V Novém Přerově se dožil vzácného životního jubilea 90 let bratr JOSEF KARBULA v dosud plné duševní svěžestí. Těšme se z jeho pravidelné návštěvy našich shromáždění a vzácných modliteb. Jeho život je nám příkladem věrnosti. Do dalších let přejeme jemu a jeho rodině mnoho Božího požehnání.

Věřící z Ostravy a okolí se dne 1. 10. 1984 shromáždili v obřadní síni hřbitova, aby byli přítomni uložení tělesných pozůstatků milé sestry BOŽENY RAKUŠANOVÉ do hrobu. Důžila s 77 let, z nichž 59 patřila Pánu Ježíši. Odešla sestra známá svou tichostí, oddaností Pánu, touhou po Božím slově a obecenství s vykoupenými. Byla to žena modliteb až do konce...

-js

Dokonalá Boží milost

Apoštol Pavel byl vtržen až do třetího nebe, kde slyšel a viděl úžasné věci. Byla to zvláštní výsada, které se mu dostalo a aby nepropadl duchovní pýše, vložil na něho Pán kříž. Toto bolestivé soužení nazval Pavel „ostnem v těle“. Ať to bylo cokoliv, muselo to pro něho být břemeno, které jej trápilo. Pavel prosil Pána jednou, dvakrát, dokonce třikrát, aby byl toho zproštěn. Nepokoušel se však vnucovat Bohu vlastní vůli, ani nereptal, když Pán nevyhověl jeho snažným prosbám, aby jej zbavil tohoto utrpení. Místo toho se pokorně podřídil a dosáhl pokoje a požehnání. Všimněme si, co mu Pán odpověděl: „Dosti más na mé milosti, neboť moc má se dokonává ve tvé nemoci.“ Všeobecně lze říci, že Boží milost je dostačující pro každý jednotlivý den, a proto není třeba se obávat o zítřek a tím méně o zdar Božího díla v nás a skrze nás!

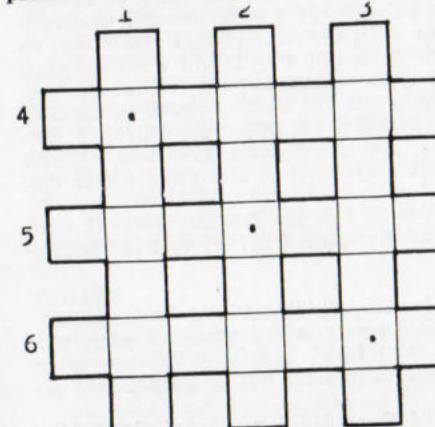
Trpíme také nějakým „ostnem v těle“ a toužíme, aby byl odstraněn? Jsme ochotni se podřídit moudré Boží vůli? Věříme, že Boží rozhodnutí je nejlepší? Jsme ochotni jít cestou, kterou On nám určil? Pamatujme si, že Jeho cesta je pro nás tou nejlepší.

Laskavý obchodník vybídl malou dívku, která se žádostivě dívala na sklenici s cukrovím, aby si sama nabrala hrst bonbónů. „Vezmi si plnou hrst!“ povzbudil ji. Dítě okamžik váhalo a pak řeklo: „Prosím vás, dejte mi ty bonbóny raději vy sám, vaše ruka je mnohem větší než moje.“

Uvědomujeme si, že Boží ruka je mnohem větší než naše? Nechejme proto Boha, aby nám dal to nejlepší, co pro nás má. Bude to jistě lépe, než abychom prosazovali vlastní vůli. přel. -hk

P.U.

Rámcovka

1. 1M 8, 7; 2. Ž 37, 33; 3. 1Kr 14, 10-4.
Mk 5, 29; 5. 2S 16, 5 6. Mt 12, 43. Ta-
jenka (3 písmena ve čtvercích označe-
ných tečkou) Mt 1, 4-6. Vt.

OBRAZY BOŽÍ PĚČE

potěšuje jako matka	Iz 66, 13
smilovává se jako otec	Ž 103, 33
hledá jako pastýř	Ez 34, 12
shromažďuje jako	
slepice	Mt 23, 37
nosí nás jako orel	5M 32, 11
raduje se jako ženich	Iz 62, 5